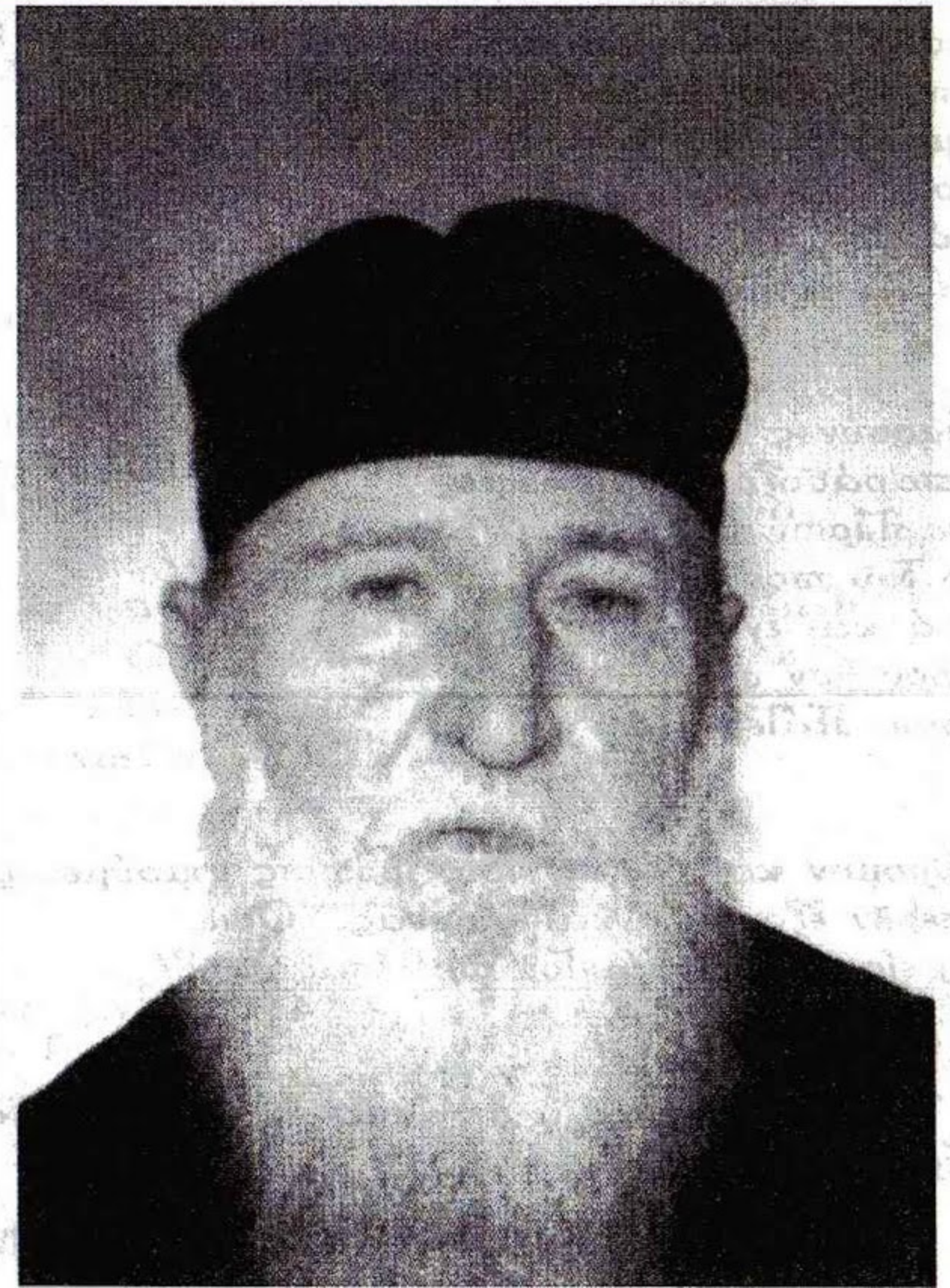

**Ο ΘΕΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΠΑΤΕΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ**

**«ΠΙΣΤΙΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΛΕΣ
ΟΥΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ
ΕΙΣΑΙ ΕΤΟΙΜΟΣ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ»**

ΠΑΤΕΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Είναι κάτι πολύ δύσκολο έως ακατόρθωτο, νά περιγράψεις τόν βίο ενός Άγιου. Πολύ δέ περισσότερο όταν αναφέρεσαι σέ μία τόσο μεγάλη μορφή, πού ενώ θά μπορούσε νά έχει τά πάντα, δέν απέκτησε ποτέ τό παραμικρό μέχρι του σημείου νά μήν έχει «πού τήν κεφαλή κλίνη» (Ματθ. η΄ 20). Γενόμενος γνήσιος δούλος του Κυρίου τόν Όποϊον πολύ ηγάπησε.

Καί Έκεϊνος χαριτώνοντάς τον, τόν κατέστησε δοχείον πλήρες Άγιου Πνεύματος, έναν Μεγάλο Θεοφόρο και Θαυματουργό Πατέρα.

Όμιλούσε δέ πολλάκις μαζί του όχι μόνον στήν καρδιά του, αλλά και μέ φωνή στά ώτα του, άπαντούσε στίς άπορίες του.

Όταν ό ίδιος τόν ρωτούσε αν ήτο τρελός και οι πολλοί ίσως έχουν δίκιο, Έκεϊνος άμέσως άπαντούσε καθαρά:

«Τά Μέσα Μαζικής Έξαπατήσεως (Μ.Μ.Ε.) τά έχω γιά τούς πολλούς όχι γιά τόν Ένα. Καί τά Μέσα Μαζικής Καταστροφής (Πυρηνικά) τά έχω πάλι γιά τούς πολλούς.»

Άλλοτε πάλι όταν σαν άνθρωπος και αυτός ήλιπιζε σέ κάποιον συνάνθρωπο γιά κάτι, άκουγε πάλι αύστηρή τή φωνή του Κυρίου του νά λέει:

«Έπικατάρατος ό άνθρωπος, ός τήν έλπίδα έχει επ άνθρωπον» «και από Κυρίου άποστή ή καρδιά αύτου.»

Κάποτε πάλι πού μάζεψε λίγα βότανα νά βράσει νά πιει σαν θεραπεία γιά τούς φοβερούς πόνους πού υπέφερε από κατακράτηση τών ούρων (πέτρες στήν ούροδόχο κύστη), ό Κύριος πάλι του φώναζε δυνατά:

«Από τά βότανα περιμένεις νά θεραπευθείς;

Και εκείνος άμέσως χύνοντάς το μέ φόβο, έθεραπεύετο άμέσως, και δόξαζε τόν Κύριό του.

Όσο γιά τήν στοματική του υγιεινή (τά δόντια του) δέν είχε ποτέ επισκεφθει γιατρό.

Μόνος του υπέφερε τούς δυνατούς πόνους, πολλές φορές τόν είχα δει νά μάς παραπονεϊται μέ μάγουλο πρησμένο και

«Φρίξον ἡλιε, στέναξον γῆ καὶ κλονουμένη βόησον» ἔλεγε ὁ Πατερούλης μας.

Ἐγὼ παιδιά μου σάν «λυμένος σκύλος» θά τρέχω ἐλεύθερος νά κυνηγῶ τόν διάβολο. Τούς δεμένους σκύλους δέν τούς φοβᾶται.

Καί πράγματι ὁ «διάβολος» τόν ἔτρεμε, ἀφοῦ τίποτε δέν ἦτο ἀκατόρθωτο γιά τόν Μεγάλο αὐτό Πατέρα.

Ὁ Κύριος τόν εἶχε μετατρέψει σέ ἓνα «Χείμαρρο Θαυμάτων». Εὐτυχία μεγάλη καί Εὐλογία γιά ὅσους τόν γνώρισαν καί Θεοῦ Χάριτι, τόν ἀκολούθησαν μέσα στό πλῆθος ἀφοῦ γιά τούς πολλούς πού τόν ἔβλεπαν περνοῦσε ἀπαρατήρητος, καθὼς ἦτο ὁ πλέον ταπεινός καί τελευταῖος. Δοῦλος τοῦ δούλου, ὡσάν τόν Κύριό μας. Ἐξέφραζε δέ καί τήν εὐλογη ἀπορία.

«Τά Πανεπιστήμια βγάζουν ἐπιστήμονες, τά ἐπιπλοποιεῖα ἐπιπλα, οἱ φοῦρνοι ψωμιά, ὅλα καλά. Οἱ Ἐκκλησίες γιατί δέν βγάζουν Ἁγίους; Δεν θά ἔπρεπε λογικά νά βγαίνει ἔστω καί ἓνας ἀπό κάθε Ναό;

Καί ἀπαντοῦσε ὁ ἴδιος, φανερώνοντας ὅπως ἔλεγε τό μεγάλο μυστικό.

«Νά σᾶς ἐξηγήσω ἐγὼ παιδιά μου τί συμβαίνει. Δεν μπορεί ὁ παπποῦς νά γεννήσῃ τό παιδί. Ὁ Πατέρας θά γεννήσῃ τό παιδί. Διότι παίρνοντας εὐχές καί λέγοντας τί ἔκανε ὁ τάδε Ἅγιος ἢ ὁ ἄλλος, ὁ σπόρος αὐτός εἶναι παλαιός, προπέρσινος, δέν φυτρώνει στίς ψυχές γιά νά καρποφορήσῃ. Εἶναι σάν νά σπέρνουν ἀλάτι. Πρέπει ἐσύ ὁ ἴδιος στήν πράξη νά κάνεις ἔργο τήν ζωή τῶν Ἁγίων, νά γίνεις προσφορά καί θυσία στόν Κύριο, νά στάξῃ Αἷμα ὁ λόγος σου καί τότε θά τόν μεταδώσεις στά πνευματικά σου τέκνα. Διότι Κληρικός εἶναι ἡ θυσία τοῦ ἀνθρώπου πού προστίθεται στήν θυσία τοῦ Θεοῦ. Ἀοράτως δέ ἐπενεργεῖ ἡ Θεία Χάρις, ἐξαλείφει ἀμαρτίες πού δέν ἐπαναλαμβάνονται καί χαρίζει Ἀρετές. Εἰ δέ ἀλλιῶς, ὡς ποιμνιο εἶμαστε «Κλεπταποδόχοι».

Ὡ τό Μεγαλεῖο σου Μεγάλε Ἀνεπανάληπτε Πατέρα. Ἀγκάλιαζε τά πνευματικά του παιδιά καί ἔλεγε:

«Ἰδοῦ ὁ Ναός τοῦ Κυρίου. Αὐτόν τόν Ναό μέ ἔστειλε ὁ Κύριος νά καθάρισω γιά νά τόν καταστήσω κατοικητήριο

Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ἡμῶν ἐστί, ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ τήν Ἁγία γλῶσσα Του, ὁ Ὅποιος ὅπουδῆποτε κήρυττε καί θαυματουργοῦσε.

Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ ἐκτός ἀπό τό Μοῦ.»

Μεγάλη Ἀλήθεια κι αὐτό.

Αὐτά καί ἄλλα πολλά ἔλεγε ὁ Ἅγιός μας Πατέρας, ἀλλά δέν ἐπεριοριζέτο μόνο σέ κηρύγματα.

Ἐπισκεπτόταν ὁ ἴδιος μέ πνευματικά του παιδιά Ἴδρύματα ὅπως Ψυχιατεῖα, τό λοιμωδῶν Νοσοκομεῖο καί τὰίζε κατάκοιτους ἀνήμπορους ἀνθρώπους.

Ἐλάμβανε δέ καί ἔτρωγε ἀπό τά χέρια ἀνιάτως νοσοῦντων ἀνθρώπων χωρίς νά μεταδοθεῖ εἰς αὐτόν ποτέ καμμιά ἀσθένεια.

«Ὁποῖος σιχαίνεται ἔλεγε εἶναι σιχαμένος.»

Εἶχε δέ καί τό χάρισμα, τήν τοῦ Θεοῦ Σοφία νά ἀναλύει τήν κάθε λέξη, φανερώνοντας τό νόημά της ὅπως:

Ἄνθρωπος = ἄνω θρώσκω

Οὐρανός = Ὀρᾶ ὁ νοῦς

Στομάχι = στόμα ἄγχους

ἄγχος = ἄχ, ὦχ

χόρτα = χόρτασες

στενοχώρια = στενός χώρος

κοινωνία = Κοινός Νοῦς.

Πρωτίστως κοινωνοῦμε μέ τόν Θεόν καί κατόπιν Μετα-λαμβάνομεν. Ἡ Θεία Μετάληψις εἶναι τό Πτυχίον τοῦ Χριστιανοῦ.

Δυστυχῶς ὁμως ὅλοι Μεταλαμβάνουν χωρίς νά κοινωνοῦν. Παίρνουν δηλαδή διπλώματα Ὁδηγοῦ καί πάνε τὰ αὐτοκίνητα στόν γκρεμό καί οἱ ψυχές στόν Ἄδη. Γίνονται ὅλοι πτυχιούχοι χωρίς νά ὀδηγοῦνται ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον. Διότι «**ΠΙΣΤΙΣ**» εἶναι σύλληψις Ἁγίου Πνεύματος καί «**ΒΕΒΑΙΩΣΙΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΜΗ ΒΛΕΠΟΜΕΝΩΝ**»

Τέτοια φοβερὰ νοήματα ἀπεκάλυπτε ὁ Χείμαρρος αὐτός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Παραδόξως δέ γνώριζε τούς πάντες. Κληρικούς καί λαϊκούς, ψυχολογώντας τους μέ τήν διάκριση πού τόν στόλιζε.

κατακόκκινο από την φλεγμονή.

Ήλλοτε τά σφράγιζε μέ λιβάνι πού έλιωνε, άλλοτε έκανε μπουκιές μέ ούζο.

Καί όλα αυτά γιά νά τηρήσει τήν υπόσχεση πού έδωσε στόν Κύριό του από τήν ώρα πού βρέθηκε «**Αποσυνάγωγος**» στόν δρόμο σάν θυσία γιά τό ποιμνιό του. Δί' αυτούς πού θά τόν συναντήσουν καί θά τόν ακολουθήσουν. **Τά πνευματικά του παιδιά.** Ήφατος Καίνωσις, ήφατος Ήγάπη Θεική.

Ό Πατέρας αυτός είχε έπισκεφθεί τό Ήγιον Όρος, όλες τίς Μονές έως καί τήν τελευταία Σκήτη, συναντούσε Ήσκητές πού χρόνια διέμεναν εκεί, συζητούσε μαζί τους καί συνήθως όλοι έπαραπονούντο γιά τήν υγεία τους καί τοϋ έλεγαν γιά τά φάρμακα πού έπαιρναν.

Αυτός ό Μακάριος, ένώ θά μπορούσε νά έσωζε άνετα τήν ψυχή του εκεί, καθώς όμοιός του δέν ύπήρχε σέ πίστη καί ήρετές, προτίμησε νά ζήσει στόν κόσμο σάν έπίγειος Ήγγελος, παλεύοντας στήθος μέ στήθος μέ τόν κοσμοκράτορα Διάβολο, διά νά σώσει ψυχές.

Διότι καθώς έλεγε καί στήν όμιλία του «Τοίς φρονίμοις όλίγα Γ'»· «**Η προσπάθεια τοϋ νά σώσεις μία ψυχή είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από τήν δόξα τοϋ Μαρτυρίου.**»

Διακινδυνεύοντας τοιουτοτρόπως τήν δική του ψυχή γιά τήν Ήγάπη τοϋ Πλησίον.

Διά τοϋτο καί ό Θεός υπερβαλλόντως τόν έχαρίτωσε...

Πλήρης Πνεύματος Ήγίου ό Ήγιος Γέροντας αυτός σκορπίζει σάν Ήπλετον Φώς τόν Λόγον τοϋ Κυρίου.

Δέκα τέσσερεις Όμιλιες «**Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΣΤΟ ΦΩΣ**»

«**ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΚΑΙ ΤΕΚΝΟΓΟΝΙΑΣ**»

«**ΤΟΙΣ ΦΡΟΝΙΜΟΙΣ ΟΛΙΓΑ Α, Β, Γ**»

«**ΣΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩΣ**»

Η ΑΓ. ΓΡΑΦΗ ΠΕΡΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ»

«**Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**»

«**Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**»

«**ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ**»

Αυτά τά θεόπνευστα έργα του, γεμάτα ύψηλά πνευματικά νοήματα, μοιράζονται σέ κάθε σπίτι έντελώς δωρεάν σάν «Δωρεά

Πνεύματος Ήγίου» μαζί μέ τό Μυστήριο πού θά τελούσε.

Στέλονται ακόμη πακέτα στό έξωτερικό. Ήμερική, Καναδά, Αυστραλία, μέχρι καί Ήφρική, καθώς παντού ύπάρχουν πνευματικά του τέκνα πού βοηθούνται από αυτόν ακόμη καί τηλεφωνικά, έξομολογούμενοι τά προβλήματά τους.

Έχει μοιράσει όπως αναφέρει ό ίδιος πάνω από εκατό χιλιάδες κασέτες.

Φράγκο δέν έχω φωνάζει. Ζητιάνος θά γίνω. Ό,τι μου δίδετε τό μετατρέπω σέ Λόγο Θεοϋ.

Είναι ή «**φωνή βοόντος έν τή έρήμω**». Ένας δεύτερος Πρόδρομος τοϋ Κυρίου μας τών έσχάτων χρόνων πού φωνάζει μέ όλη τή δύναμη τής ψυχής του «**Μετανοείτε**». Συνήθως όμιλει μέ «**Παραβολές**» όπως ό Κύριός μας, αποκαλύπτοντας όμως όλα τά βαθειά νοήματα τοϋ Εϋαγγελίου.

Βλέποντάς με συνήθως μου έλεγε δυνατά:

«**Πιστεψόν με γύναι, ούτε στό ναό τοϋ Σολομώντος, ούτε στό όρος Γαριζείν λατρεύεται ό Θεός Ήνεϋμα ό Θεός καί τοϋς προσκυνούντας Αυτόν έν Πνεύματι καί Ήληθεία δεί προσκυνείν.**»

Καί βαθειά τήν πιστεψα αυτήν τήν Μεγάλη Ήληθεία από τά βιώματά μου.

Ήλλοτε πάλι έλεγε: «**Ο Λογος τοϋ Θεοϋ είναι ΑΙΜΑ καί πληρώνεται με ΑΙΜΑ.**» Μας τό έδειξε φανερά μέ τόν θάνατό του. Καί εκείνο τό σπουδαιότερο· «**Ο τυφλός δέν θά συναντούσε ποτέ τόν Κύριο καί δέν θά θεραπεύοταν άν δέν γινόταν «Αποσυνάγωγος». Διότι ό Κύριος δέν μπαίνει ποτέ σέ «Συναγωγές» διότι είναι γιά τά «τομάρια μας» οι συναγωγές.**» Διότι όλοι ζοϋν ΑΠΟ τόν Χριστό καί κανείς δέν ζει ΓΙΑ τόν Χριστό. «**Τό όνομα τοϋ Χριστοϋ έγινε ΕΤΑΙΡΕΙΑ αδέλφια μου**» φωνάζει μέ πόνο.

Καί αυτό βεβαίως συμβαίνει έφ' όσον άπαντες έχουν γίνει ύποχείριον τής Ήλιστικής Πολιτικής έξουσίας από τό έτος 1833, πού ανέλαβε ό Βαυαρός Όθων (Προτεστάντης) τήν έξουσία τής Ελλάδος.

Έπάνω Ήλληνική Δημοκρατία.

Κάτω Ήερά Σύνοδος= Φίμωσις τοϋ Κλήρου.

Γιά κάποιον δὲ Ἱερομόναχο πού γνώριζε καί συμπαθοῦσε σάν χαρακτήρα ὅταν εὐρίσκετο ἀκόμη στό μοναστήρι, εἶπε διορατικῶς: «**Ἄ τό καῦμένο, θά τό φάνε τὰ πανιά**» Ἐνοοῦσε θά γίνει Ἐπίσκοπος ὅπως καί ἐγινε.

Ζώντας δὲ ὁ Μεγάλος μας Πατέρας εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους τοῦ 8ου αἰώνα, δίνει μάχες κατὰ τῶν Ἀντιχρίστων δυνάμεων, τοῦ Ἡλεκτρονικοῦ φακελλώματος καί τοῦ Ἀρχιεπισάρχη Πάπα.

Εἶναι μιά Ἀναμμένη Δάδα πού διατρέχει ὅλη τήν Ἑλλάδα ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κηρύττοντας τήν Ἀλήθεια καί ὅλες τίς Προφητείες γιά τοὺς ἐσχάτους καιροὺς μας ὡσάν τόν Ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό.

Γίνεται ὁ ἴδιος ἓνα ὀλοκαῦτωμα στόν Κύριό μας, γιά Τόν Ὅποιον πολλάκις ἔχει ἀκόμη καί φυλακισθεῖ.

Σέ ὅλες τίς Ἐθνικές ὁδοὺς εἶναι γραμμένες ἀπό τὰ Ἅγια χέρια του μέ μαῦρο σπρέϊ: «**Οἱ Προδοσίες στήν Ἁγία μας Ὁρθοδοξία**».

Μελετώντας σέ βάθος τήν Ἁγία Γραφή, Παλαιά καί Καινή Διαθήκη, καθώς καί ὅλες τίς Προφητείες, κηρύττει στόν κόσμο τὰ μέλλοντα νά συμβοῦν στήν φοβερή ἐποχή μας.

Πῶς εἶναι λοιπόν δυνατόν νά περιγράψει κανεῖς ἓναν «Πατέρα Τρισόλβιο» τέτοιου μεγέθους.

Τολμᾷ ὅμως, αὐτό πού εἶναι τό ἐλάχιστο ἐμπρός εἰς τό μεγαλεῖο του, φοβούμενη τόν Κύριο διά νά μήν μείνει κρυπτός εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ «Ἐκλεκτός Του» καί ἐλεγχθῶ εἰς θάνατον ψυχῆς ἐν ἡμέρα Κρίσεως, ἐγώ τό ἀπειροελάχιστο σκουπίδι, κολλημένο κάτω ἀπό τὰ ὑποδήματά του, ὅπως πάντοτε τοῦ ἔλεγα.

Ἐφ' ὅσον εἶχα τήν μεγάλη εὐλογία νά τόν γνωρίσω, νά τόν ἀκολουθήσω καί νά εὐεργετηθῶ ἐγώ καί ὅλη ἡ οἰκογένειά μου ἀπό τήν Ἀγιότητά του.

Ἀπειροελάχιστο δείγμα τιμῆς καί εὐγνωμοσύνης στήν Ἀπειρη Θεϊκή ἀγάπη του, ἓνα μικρό πετραδάκι στόν Μεγάλο Πύργο τῆς Ὁρθοδοξίας καί τῆς Ὁρθοπραξίας στόν γλυκύτατο «ὑπέρ μέλι καί κηρίον», Μεγάλο Πατέρα μας Ἱερομάρτυρα Χριστόδουλο.

9 Ἀπριλίου 2007 Κυριακή Γ' Των Μυροφόρων Γυναικῶν

Ἡ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ

Ο Θεῖος Ἱερομάρτυς Παρθενομάρτυς καί μέγας Ἀγωνιστής τῆς Ὁρθοδοξίας Ἱερομόναχος Πατέρας Χριστόδουλος πού ἐλαμψε στοὺς ἐσχάτους χρόνους, ὁ ΠΑΠΟΥΛΑΚΟΣ τοῦ 21ου αἰῶνος, ὁ Ἀκτῆμων καί Ἄοικος «φτωχούλης τοῦ Θεοῦ» ἐγεννήθη τήν 10-6-1935 εἰς τό Μονοδένδρι Εὐβοίας.

Κατήγετο ἀπό ἀγροτική οἰκογένεια καί εὐσεβεῖς Χριστιανούς γονεῖς τόν Ἰωάννη καί τήν Μαρία. Τό κατά κόσμον ὄνομά του ἦτο Σπυριδῶν Θωμᾶς. Εἶναι ὁ κατά σειράν ἑβδομος ἀπό τοὺς ὀκτώ ἀδελφούς καί ἀδελφές. Βοηθοῦσε τόν πατέρα του στά κτήματα πῆγαινε ὅμως ὅπως καί τὰ ἄλλα παιδιά σχολεῖο γιά νά μάθει τὰ ἀπαραίτητα γράμματα.

Καθῶς ὅμως «ἡ τοῦ Θεοῦ λατρεία» ὑπερίσχυε εἰς αὐτόν ἀπό μικρᾶς ἡλικίας, καθώς ἦτο ἐκλεγμένος ἀπό τόν Κύριο «ἐκ κοιλίας μητρός του» προτιμοῦσε νά διαβάσει βίους Ἁγίων.

Ὅταν λοιπόν διάβασε τόν βίο τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτη, ὁ ὁποῖος ἐγινε πλέον δι' αὐτόν παράδειγμα πρός μίμησην καί σταθμός στήν ζωή του, ἔπαψαν πλέον νά τόν ἀπασχολοῦν τὰ μαθήματα καί ἀφοσιώνεται «ψυχῆ τε καί σώματι» στόν Λατρευτό του Κύριο.

Διέκοψε λοιπόν τό σχολεῖο στήν Β' Γυμνασίῳ, παρά τίς ἔντονες ἀντιδράσεις τῆς μητρός του Μαρίας, διότι καθώς καί ὁ Κύριος λέγει: «**Ἡ Σοφία τοῦ κόσμου τούτου, Μωρία παρά τῷ Θεῷ ἐστί.**»

Ὁ πατέρας του Ἰωάννης ὁ ἀποκαλούμενος καί «Γιάννης ὁ Ἀρνῆς» διά τήν μεγάλη του πραότητα ἐπιθυμεῖ νά τοῦ δώσει τό μερίδιον τό ὁποῖον τοῦ ἀνήκει ἀπό τήν γονική περιουσία.

Ἐκεῖνος ὅμως, ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς διότι ἐπιθυμεῖ

μόνον «τό Υπερούσιον». Καί ὁ Κύριος Ὅς τὰ πάνθ ὄρα, ἄφθονο τοῦ τό προσφέρει. Τον χαριτώνει καί τόν καθιστᾷ τόν Μεγαλύτερο Θεοφόρο Πατέρα τῶν ἡμερῶν μας, κοσμώντας αὐτόν μέ τίς δωρεές τῆς Προόρασης, τῆς Διόρασης καί τῶν Ἰαμάτων.

Λαμβάνει λοιπόν τήν εὐχή τοῦ πολύ θεοσεβοῦς καί ἀγαπημένου του πατρός ὁ ὁποῖος οὔτε σύνταξη δέν ἐδέχθη νά πάρει ὅπως ἐδικαιούτο διά νά μὴν ὀρκίσει στό Εὐαγγέλιο δύο συναθρώπους του. Κλείνει λοιπόν βαθειά στήν ψυχῇ του τόν λόγο του· «Ἄκουσε παιδί μου. Τώρα πού φεύγεις ἀπό τὰ χέρια μου ὅπου καί ἂν πᾶς λόγον μὴν κάνεις γιά τίποτε.

Ροῦχο φορέσεις, λῶστο, φαγητό φας, φάτο καί τελειώσε. Λόγο θά κάνεις μόνον γιά τό Θεό γιατί μόνον τότε βάζεις στέφανο ἀθάνατο στήν ψυχῇ σου.»

Αὐτά τὰ λόγια ὄχι μόνον δέν τὰ λησμόνησε ποτέ, ἀλλά τὰ πολλαπλασίασε.

ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Τό ἔτος λοιπόν 1953 σέ ἡλικία δέκα ὀχτώ ἐτῶν ἐρχεται στήν Ἀθήνα. Δέν παραλείπει ὅμως καί τό καθήκον του. Ἐργάζεται ὡς εἰσπράκτωρ σέ λεωφορεῖο πρὸς ἐξοικονόμηση χρημάτων γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς μικρότερῆς του ἀδελφῆς Ἀσημίνας.

Κατόπιν δέ ἐκτελεῖ καί τίς στρατιωτικές του ὑποχρεώσεις. Ἀπολύεται καί συνεχίζει νά ἐργάζεται αὐτῇ τῇ φορᾷ σέ καφενεῖο.

Φεύγει ὅταν τοῦ λένε ὅτι στόν καφέ πού βράζει πρέπει νά προσθέτει λίγη σόδα γιά λόγους οἰκονομίας. Φανταστείτε τί καθαρότητα συνειδήσεως, εἶχε αὐτῶς ἐπίγειος Ἄγγελος.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟ

Ἐπειδή ἡ κατά κόσμον ζωὴ δέν τόν συγκινεῖ καί ἐπιθυμεῖ νά προσφέρει τόν ἑαυτό του ὀλόψυχα μόνον στόν Κύριο, ἀποφασίζει τό ἔτος 1962 νά φύγει μοναχός εἰς τό Ἅγιον Ὅρος. Καθ' ὁδόν ὅμως συναντᾷ κάποιον γνωστό του πού τοῦ μιλά γιά κάποια Μονή στήν Ἀττική καί ἀλλάζει πορεία. Πορεύονται τότε μαζί στό Μοναστήρι ἐκεῖνο τό ὁποῖον τότε εὐρίσκετο σέ πρωτόγονη κατάσταση, κάτι σάν σπήλαιο.

Ἦτο ὅτι ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦσε ὁ μιμητής τοῦ Ἁγ. Ἰωάννη τοῦ Καλυβίτη.

Καθώς δέν ὑπῆρχε οὔτε νερό, κουβαλοῦσε νερό σέ δοχεῖα περπατώντας μεγάλες ἀποστάσεις κακοτράχαλου δρόμου. Ἦτο στίς πλαγιές βουνοῦ. Ἐκτελοῦσε πιστά κάθε ἐντολή, ἐκτιζε, ἐπιδιόρθωνε σκεπές, ἀνοίγοντας καί κτίζοντας ἀκόμη καί τούς τάφους τῶν μοναχῶν.

Καί ἀπό τότε κάνει τήν Πρόρρηση.

«Ὁ δικός μου τάφος δέν θά εἶναι ἐδῶ.»

Ἐκεῖ χειροτονεῖται Μοναχός καί μετά τρία ἐτη ἱερομόναχος μέ τό ὄνομα τό ὁποῖον πολύ ἀγάπησε καί τίμησε ἕως θανάτου «Χριστόδουλος».

ΛΑΜΠΕΙ Ο ΧΩΡΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ

Ἡ Μεγάλῃ αὐτῇ Μορφῇ ἔδωσε λάμψη σέ ὄλη τήν Μονή. Πλήθος κόσμου ἐσυνωστιζόντο ἔξω ἀπό τό κελλί του γιά ἐξομολόγησι καθὼς λόγω τῆς ὑπερβολικῆς του ἀσκή-

σεως, «νηστείες, χαμεκοιτίες (σάν προσκεφάλι χρησιμο-
ποιούσε πέτρα) και πολλά άλλα ἔπραττε ὁ Μακάριος πού
δέν ἐξιστοροῦνται, κεκοσμημένος δέ ὄλων τῶν ἀρετῶν καί
τῆς μεγαλύτερης δέ ὄλων τῆς ταπεινώσεως», εἶχε νεκρώ-
σει πλέον τήν φθαρτή σάρκα καί εἶχε πληρωθεῖ Πνεύματος
Ἁγίου καί ὄλων τῶν δωρεῶν πού τό ἀκολουθοῦν, τῆς
Προόρασης, διόρασης, τῶν Ἱαμάτων.

Εἶχε ἀκόμη καί τό χάρισμα τῶν δακρύων. Βοηθοῦσε, λοι-
πόν, τό ποίμνιό του κατά τρόπον θαυματουργικό ἀφαιρώ-
ντας κάθε ἀμαρτία ἐξομολογουμένη, ἡ ὁποία ποτέ δέν θά
ἐπαναλαμβανόταν πλέον.

Τέτοια δύναμη εἶχε ὁ Μακάριος αὐτός Πατέρας.
Κατέχοντας δέ καί τήν Ἀγγελική ἀρετή τῆς «Ἀγνότητος»
τήν ὁποίαν πολύ ἀγαποῦσε καί ἐφήρμοζε ἀπό παιδί, τήν
μετέδιδε ἀμέσως στά πνευματικά του τέκνα πού ἔπαιρναν
εὐχή ἀπό τό Ἅγιο Πετραχήλι του.

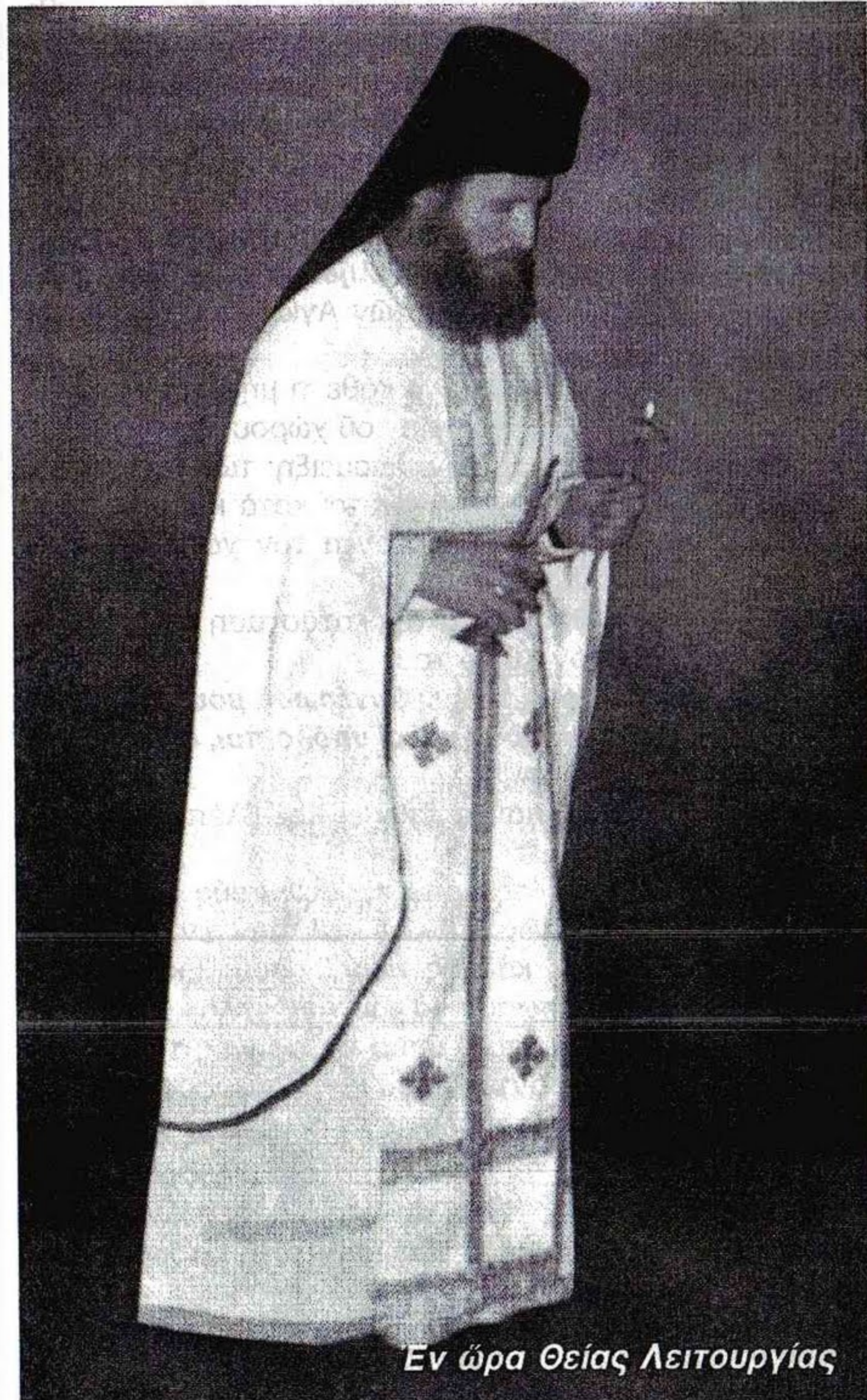
Ὅπως ὁ Μεγάλος τῆς ἐρήμου Μωϋσῆς ὁ Οὐγγρος, εἶχε
τήν δύναμη νά μεταδίδει αὐτό τό χάρισμα. Ἔστω καί αὐτό
τό μικρό πάθος τό κάπνισμα κοβόταν ἀμέσως μέ ἓνα «σταύ-
ρωμα» ἀπό τόν Ἅγιο αὐτό Πατέρα Χριστόδουλο.

Εἶχε γίνει ὁ ἴδιος πρόσφορο στόν Κύριο, ἦτο «ὁ Ποιμήν ὁ
καλός πού καί τήν ψυχή του τίθεται ὑπέρ τῶν προβάτων».

Λάμπει, λοιπόν, ὁ χῶρος ἐκεῖνος διά τῆς παρουσίας του καί
ὁ ἴδιος ὁ Ἡγούμενος εἶδε ἓνα βράδυ ἓνα φωτοστέφανο νά
αἰωρεῖται στόν χῶρο ἐκεῖνο, καί παρατηρώντας καλύτερα
διέκρινε τόν Πατέρα Χριστόδουλο.

Ἐπесе τότε κατά γῆς, τήν δέ ἐπομένη ἡμέρα ἔλεγε σέ
ὄλους «Ἅγιο ἔχουμε ἐδῶ μέσα».

Ἦταν ὁ Πατέρας πού συνήθιζε κάθε βράδυ νά ἀνάβει τό
κανδήλι στό παρεκκλήσι.

Ἐν ὥρᾳ Θείας Λειτουργίας

Προστάτης τῶν χηρῶν καί τῶν ὀρφανῶν καθώς ἦτο ἄνοιγε κρυφά τό παγκάρι καί ἔδιδε εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη.

Παιδιά ὀρφανά μεγάλωσαν ἀπό τά χέρια του, καί τίς προσευχές του πού ἦτο γεμάτες παρρησία στόν Κύριο.

Ἄπό τά κεριά δέ, ὅταν ἔβλεπε τιμή τήν ἀφαιροῦσε. Τά κεριά ἔλεγε δέν πρέπει νά κοστολογοῦνται. Ὅταν δέ ἔκανε ἐπίσκεψη στήν Μονή κάποιος Ὑπουργός καί μέ τιμές τόν ὑπεδέχθησαν ὁ Καθηγούμενος καί οἱ μοναχοί, ὁ Πατέρας Χριστόδουλος εἶπε σέ κάποιο πνευματικό του παιδί: **«Μπουῶφοι καί κουκουβάγιες θά λαλήσουν πιά ἐδῶ»** ἐννοώντας ὅτι θά φύγει ἡ Θεία Χάρις τῶν Ἁγίων πού τό σκεπάζουν.

Καθώς λοιπόν ὁ ἴδιος ἤλεγχε τό κάθε τι μή κατά Χριστόν γενόμενον, ὅπως τήν πολυτέλεια τοῦ χώρου, τήν ἐκκοσμίκευση τῆς ἐκκλησίας καί τήν ἀναμειξη τῶν πολιτικῶν (κοσμικῆς ἐξουσίας) εἰς αὐτήν, γίνεται κατά κάποιον τρόπον «βραχνάς» εἰς τόν ἐξουσιάζοντα τόν χώρο καί ἔτσι δημιουργοῦνται ἀντιπαραθέσεις.

Ὁ πατέρας λυπᾶται, θρηνεῖ γιά τήν κατάσταση καί ἀπευθύνεται ὅπως πάντα στόν Κύριό του.

«Κύριε τοῦ λέει μέ πόνο πολύ. Φανέρωσέ μου, ἐγώ εἶμαι τρελός καθώς μέ ἀποκαλοῦν καί οἱ υπόλοιποι, ἔχουν δίκιο ἢ συμβαίνει τό ἀντίθετο;»

Καί ὁ Κύριος πού τά πάντα ἀκούει καί βλέπει ἀμέσως ἀπαντᾷ.

Ἐν ὥρα Θείας Λειτουργίας ἀρπάζεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ὅπως ὁ «Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος» ἐν τῷ μέσῳ ἑνός ἀπερίγραπτου εἰς κάλλος παραδείσου. Ἐκεῖ βλέπει καί τόν Κύριο κατά πρόσωπον νά τοῦ χαμογελά καθήμενον ἐπί θρόνου ἀπαστράπτοντος, ὑπέρ τίς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Προχωρώντας δέ ὁ Γέροντας μέσα στό πανέμορφο ἐκεῖνο τοπίο εἶδε νά περιφέρονται ἐλάχιστοι λαμπεροί ἄνθρωποι καί ἐκεῖνο πού τοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἦτο ἡ ὀμορφιά καί ἡ καθαρότης τῶν ματιῶν τους.

Μετά ἀπό κάποια λεπτά ἐπανῆλθε καί κάποιος πού κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ τόν συγκράτησε.

Ἐν ὥρα Θείας Λειτουργίας

Συνήλθε και βρέθηκε πάλι στον χώρο της Θείας Λειτουργίας.

Αλλά ο Κύριος δεν σταματά εκεί. Επισκέπτεται ο Ίδιος την Μονή για να μιλήσει και να βεβαιώσει τον έκλεκτο δούλο Του δι' όλα αυτά που συμβαίνουν κατά τους εσχάτους χρόνους, τον καιρό της μεγάλης αποστασίας «Τῶν Ἑπτὰ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν», ὅπως και ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀναφέρει.

Επισκέπτεται λοιπόν την Μονή κάποιο παγερό σούρουπο τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1978 μέ την μορφή ἑνός ξυπόλητου ρακένδυτου και λερωμένου ζητιάνου. Πλησιάζει τόν Γέροντα και τοῦ μιλά μέ πολύ πόνο. Κλαίγοντας και βογγώντας σχεδόν τοῦ λέει: **«Εἶμαι ὁ Εὐστάθιος ἀπό τή Λευκάδα. Τά ἑπτά ἀδέλφια μου μέ πέταξαν στό δρόμο και ἀναπαύομαι στούς στάβλους.»**

Ὁ Πατέρας τά ἔχει χαμένα. Τρέχει να προσφέρει λουκούμι και νερό.

Ἐκεῖνος σκεπτικός τό παίρνει ἀφοῦ ὅμως τοῦ λέει πρῶτα: **«Ἄφοῦ θέλεις, να τό παρω.»**

Ἀμέσως ἡ λέξη στριφογυρίζει στήν σκέψη του. Θέλω = θηλιά. Δέν λέει τίποτε, μόνον ἀκούει. Παίρνει ἐντολή ἀπό τόν Ἡγούμενο να τοῦ στρώσει να κοιμηθῆ διότι πλέον ἔχει νυχτώσει.

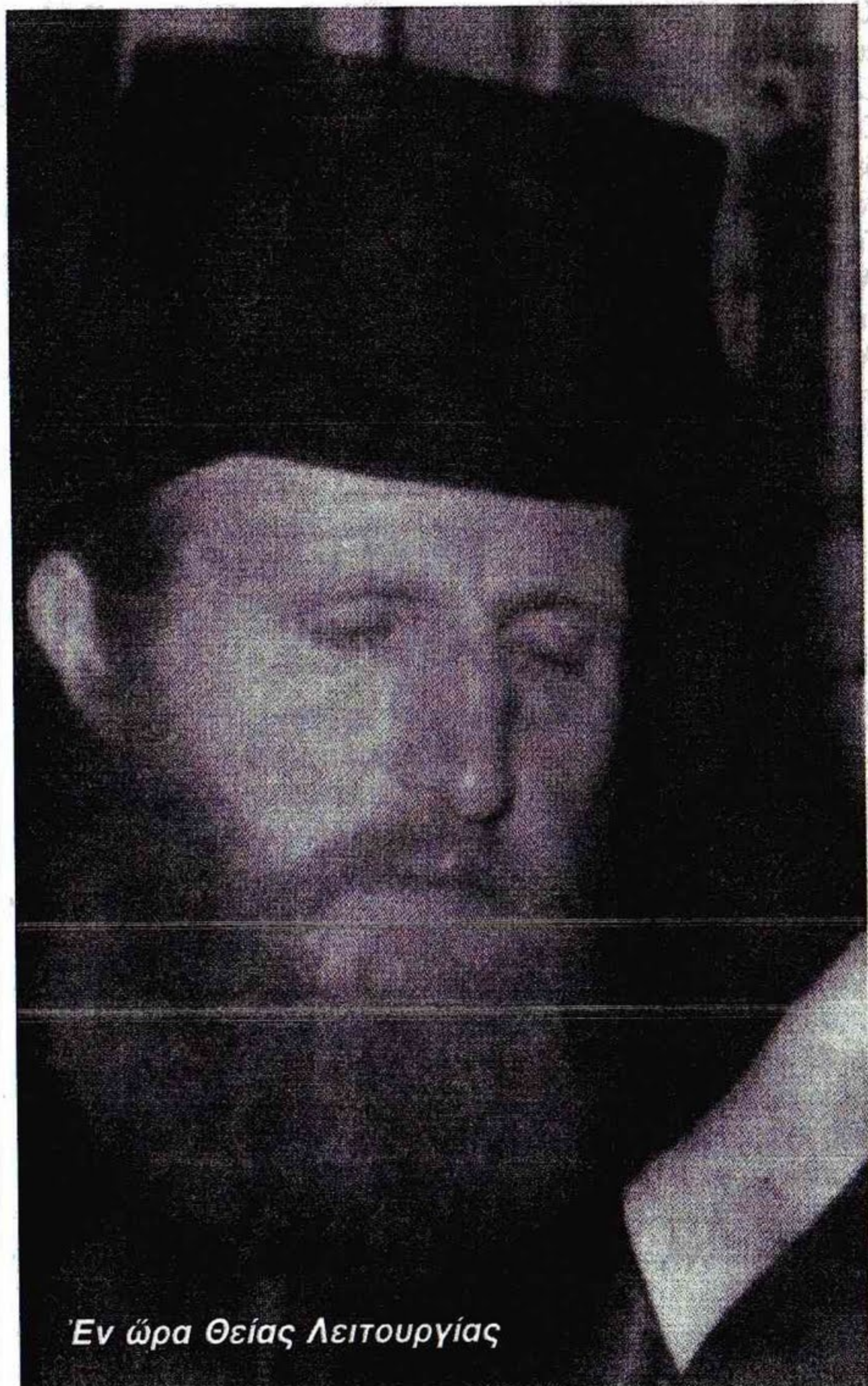
Στρώνει τό κρεβάτι και σκέπτεται. Ἔτσι, πού εἶναι πῶς θά πέση στά καθαρά σεντόνια; Και ἀμέσως παίρνει ἀπάντηση. Τό πρωῖ πού πάει να τόν ξυπνήσει για τήν Θεία Λειτουργία, βρίσκει τό κρεβάτι ἀνέγγιχτο. Εἶχε κοιμηθῆ στό χαλάκι τῆς πόρτας.

Τότε ὁ Πατέρας τά ἔβαλε μέ τόν ἑαυτό του πού ἔκανε τέτοιες σκέψεις και τόν καλεῖ στήν Λειτουργία πού ἤδη ἔχει ἀρχίσει.

Ἐκεῖνος προχωρεῖ στον χώρο τοῦ Ναοῦ μέ μεγάλο σεβασμό, δίνει στον Πατέρα ἕνα Πρόσφορο και ἕνα τάληρο και στήν συνέχεια ἀνάβει κερι.

Παρακολουθεῖ μέ μεγάλη εὐλάβεια. Στο τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας πηγαίνει ὁ Πατέρας να τόν πλησιάσει και

ὁ γ. ἰω. ἀποκ. 11. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200.

Ἐν ὥρα Θείας Λειτουργίας

Ἐκεῖνος χάνεται ξαφνικά ἀπό τά μάτια του. Πρόκειται γιά θαῦμα.

Κλαίγοντας ἐκεῖνος ἀπό συγκίνηση ἀφοῦ κατάλαβε μέ Ποιόν μιλοῦσε, ἔκλεισε βαθιά στήν ψυχή του ὅλα τά νοήματα.

Σέ ὅλους τούς ἄλλους, τό γεγονός πέρασε ἀπαρατήρητο. Συνεχίζουν νά ἀποκαλοῦν τόν Μεγάλο Πατέρα τρελό. «Ὁ διά Χριστόν σαλός» Πατέρας Χριστόδουλος. Χριστοδούλου τό ἀνάγνωσμα ἔλεγαν γελώντας.

Γιά ἐκεῖνον ὅμως ἦτο μέγα σημεῖον τοῦ τί ἔμελλε γενέσθαι. Ἀμέσως τίς ἐπόμενες ἡμέρες ὁ Ἡγούμενος τοῦ ἀνακοινώνει.

Ἄρκετά πιά. Αὔριο φεύγεις ἀπό τήν Μονή, παίρνοντας μαζί σου καί τόν ἄρρωστο μοναχό. Ἐναν λόγῳ τῆς ἀσθενείας του (ἦτο καρκινοπαθής) ιδιότροπο καί ὀξύθυμο Πατέρα.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Ενας καινούργιος δρόμος ἀνοίγεται τότε μπροστά του. Τό μαρτύριο τοῦ Κυρίου τόν καλεῖ. Μέ μεγάλη πίστη στόν Κύριο καί στό Ἅγιο θελημά Του ξεκινᾷ τούς ἀγώνες του εὐχαριστώντας, προσφέροντας κυριολεκτικά ὅλη τήν ὑπαρξή του, δίδοντας δέ εἰς Αὐτόν καί φοβερές ὑποσχέσεις. **«Χάριν ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων Κύριε πού θά μέ συναντήσουν στό δρόμο τους καί θά μέ ἀκολουθήσουν ὡς ποιμνιό μου, ὑπόσχομαι νά μήν φάγω τίποτε ἀπό τά ἀγαθά σου ὅπως γάλα, τυρί, αὐγά, παρά μόνον ψάρι, λαχανικά, ὄσπρια καί ἔλαιον ὅποτε ἐπιτρέπεται.»**

Ἐπίσης δέ κάτι ἀκόμη μεγαλύτερο καί ὅλως ἀκατόρθωτο. **«Δι' ὅποιονδήποτε σωματικό πόνο ἢ ἀσθένεια μου δώσεις, δέ θά ἐπισκεφθῶ ποτέ γιατρό οὔτε θά πάρω ὅποιοδήποτε φάρμακο ἔστω καί ἀσπιρίνη.»**

Φοβερό τό «τάξιμο» καί ἀκόμη φοβερώτερη ἡ θεία χάρις πού ἐπισκέπτεται αὐτόν.

Τόν χαριτώνει αὐτομάτως καί τόν καθιστᾷ πλέον ἕναν Ἰσαπόστολον. Ἐναν ἀπό τούς Δώδεκα καί τούς Ἐβδομήκοντα Ἀποστόλους τοῦ Κυρίου μας.

«Ἐπάγετε λέει τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον. Ἴδού ἐγώ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἀρνία ἐν μέσῳ λύκων.»

Μή βαστάζετε βαλλάντιον, μή πήραν, μηδέ ὑποδήματα καί μηδένα κατά τήν ὁδόν ἀσπάσησθε. Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε πρῶτον λέγετε «εἰρήνη ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ» καί ἐάν ἡ ἐκεῖ υἱὸς εἰρήνης ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτόν ἡ εἰρήνη ὑμῶν. Ἐν δέ τῇ οἰκίᾳ μένετε ἐσθίοντες καί πίνοντες τα παρ' αὐτῶν. Ἄξιός γάρ ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστί.»

Ἐνα Ἱερόν Εὐαγγέλιο στήν πράξη λοιπόν γίνεται ὁ Ἅγιος αὐτός τῶν ἡμερῶν μας Πατέρας Χριστόδουλος, δι' αὐτό καί ἡ Παρρησία του στόν Κύριο ὅλο αὐξάνει. Στό μεταξύ πλῆθος κόσμου ἀποχωροῦν ἀπό τήν Μονή καί τόν ἀκολουθοῦν.

Ὁ χῶρος ἐκεῖ καλύπτεται πλέον ἀπό ἕνα παράξενο σκότος πράγμα πού τό παρατηροῦν ὅλοι οἱ ἐναπομείναντες προσκυνητές καί τό συζητοῦν μεταξύ τους.

Τελικά κατανοοῦν. Λεῖπει ἡ λάμψις τῆς Θείας Χάριτος πού ἄπλετα σκόρπιζε ἐκεῖ ὁ γεμάτος ἀπό Θεῖον Φῶς Πατέρας Χριστόδουλος.

Μεταξύ αὐτῶν πού τόν ἀκολούθησαν ὑπάρχουν καί πολλοί εὔποροι ἄνθρωποι τῆς περιοχῆς, οἱ ὅποιοι θερμά τόν παρακαλοῦν νά προσφέρουν χρήματα γιά τήν ἀγορά οἰκοπέδου πρὸς ἀνέγερσιν Ἱεροῦ Ναοῦ, ὅπου ἐκεῖ πλέον νά λειτουργεῖ ὁ ἀγαπητός καί σεβαστός τους Πατέρας. Ἐκεῖνος ἀρνεῖται ἀμέσως ἐνθυμούμενος τίς ὑποσχέσεις πού ἔδωσε στόν Κύριό του. Ἄλλωστε εἶναι Ἀκτῆμων. Δέν δέχεται τίποτε ὑλικόν νά τοῦ ἀνήκει.

Κάποτε ὅμως ὑποκύπτει στίς θερμές παρακλήσεις μέ τήν προϋπόθεση ὅμως νά γίνῃ ἡ ἀγορά στό ὄνομα κάποιου ἀδελφοῦ.

Ξεκινοῦν λοιπόν μέ αὐτοκίνητο νά πᾶνε νά δοῦν κάποιο συγκεκριμένο οἰκόπεδο.

Καθ' ὁδόν ὅμως ὁ Κύριος κάνει ζωντανή καί πάλι τήν παρουσία Του φράζοντας ὁ Ἴδιος τόν δρόμο.

Τό αὐτοκίνητο ἀκίνητοποιεῖται ἀπό μόνο του. Ἐντρομο τό ποῖμνιο τοῦ ζητᾶ συγχώρηση καί τοῦ ὑπόσχεται ὅτι δέν θά τοῦ θέσουν ποτέ τέτοιο ζήτημα.

Ὁ δικός τους Πατέρας ἔχει ἓνα μεγάλο προορισμό. Εἶναι ὁ Πατερούλης τοῦ δρόμου. «**Μανωλάκης ὁ ξυπόλητος**» ὅπως ἀποκαλοῦσε τόν ἑαυτό του.

Ὁ Παπουλάκος τοῦ 21ου αἰώνα πού θά γίνει πολύ ἀργότερα ὁ **Ὁδηγός καί Προστάτης τῶν Ὀγδοῖτῶν μαρτύρων τῆς συνειδήσεως τῆς ἱερᾶς ἐν Χριστῷ Ἀποτερίσεως** τῆς **στερήσεως τῶν πάντων, τῶν Ὁμολογητῶν τῆς πίστεώς μας** στήν ἐποχή τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακελώματος «666» τῶν Ἀντιχριστῶν δυνάμεων.

Ἦτο ἀπό τούς πρώτους πού ἠγωνίσθη ἐναντίον αὐτοῦ μέ ὅλες του τίς δυνάμεις τοποθετώντας ἀκόμη καί αὐτοκόλλητες ἐτικέττες σέ ὅλες τίς στάσεις λεωφορείων, σέ ἀσανσέρ, κολώνες, Ἐκκλησίες, σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

IC XP
NI KA
ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ !
ΕΦΘΑΣΕ Ο 3ος ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΠΟΛΕΜΟΣ!
"ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ"

IC XP
NI KA
ΠΡΟΣΟΧΗ !
ΑΡΝΗΘΕΙΤΕ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ
(XHS-666-ΕΚΑΜ-ΑΜΚΑ) ΑΠΟΚ. ΙΓ 18
ΜΕΤΑΝΟΕΙΤΕ !
Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΟΒΕΡΟΣ
3ος ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΡΧΟΝΤΑΙ
ΟΧΙ ΣΤΟ ΕΒΡΑΙΟ-ΜΑΣΣΩΝΙΚΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Κ.
ΟΧΙ ΣΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΦΑΚΕΛΛΩΜΑ!
"ΟΜΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ"

Ὁ Γερόντάς μας λοιπόν συνεχίζει τά εὐχέλαια, ἐξορκισμούς, Ἀγιασμούς, διαβάζει εὐχές εἰς τούς οἴκους τῶν Χριστιανῶν, ἀφήνοντας εἰς αὐτούς εἰρήνη, χαρά, εὐλογία. Κατέχοντας δέ καί τό χάρισμα τῶν ἱαμάτων θεραπεύει καί ἀνίατες ἀσθένειες, ὅπως ἐγκεφαλικά, παθήσεις ὀστῶν ἀκόμη καί καρκίνο στό τελευταῖο στάδιο ἔχει θεραπεύσει ὁ Μακάριος. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Ὁ τά πάντα ἰώμενος» ὅπως σημαίνει ἡ λέξις ἐφ' ὅσον Χάριτι Αὐτοῦ ἐνεργεῖ καί θεραπεύει ψυχές καί σώματα.

Δίδεται σάν πρόσφορο στόν Κύριο, εἶναι ὁ **Ποιμὴν ὁ Καλὸς πού καί τήν ψυχὴν του τίθεται ὑπὲρ τῶν προβάτων.**

Καί καθὼς ὁ ἴδιος γράφει:

«Ὁ Κληρικός εἶναι πρόσφορο πού δίνεται ἐλεύθερα καί μόνος του στόν Θεό, ὅπως ὁ κάθε μαθητής στήν ἐπιστήμη του καί ὑπακούει τόν ἀντιπρόσωπο τῆς ἐπιστήμης καί καθαρίζει τό μυαλό του ἀπό τά λάθη καί μπαίνει μέσα στό μυαλό του ἢ ἐπιστήμη καί τόν κάνει ἐπιστήμονα καί τότε εἶναι ἡ ἐπιστήμη ἢ ἔμπρακτη ἐνέργεια.

Τό ἴδιο ἀκριβῶς καί ὁ κληρικός μέ μιά μόνον διαφορά. Ὅτι ὁ μοναδικός δάσκαλος τοῦ Θεοῦ ὁ Χριστός μας, θέλει νά καθαρίσουμε τήν καρδιά μας ἀπό τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός, τίς ἀδυναμίες ὅπου εἶναι οἱ βλάβες τῆς ψυχῆς μας καί τότε μπαίνει ὁ Θεός στήν ψυχὴ μας ὅπως ἀκριβῶς μπαίνει ὁ ραδιοφωνικός σταθμός στό ραδιόφωνο καί μιλά ὁ σταθμός καί ὄχι τό ράδιο.

Γι' αὐτό λέει ὁ Χριστός μας. «Ὁ ἀκούων ὑμᾶς, Ἐμοῦ ἀκούει καί ὁ ἀκούων Ἐμοῦ ἀκούει τόν Ἀποστείλαντά Με.» Καί πράγματι, ἡ φωτεινὴ αὐτὴ μορφή μέ τά οὐράνια γαλάζια μάτια καί τήν μακριὰ κατάλευκη γενειάδα, ἦτο ἓνας **μεγάλος Ἰσαπόστολος.**

Ὅπουδῆποτε συναντοῦσε ἀνήμπορο ἢ κατάκοιτο, τόν ἐπεριποιεῖτο ὁ ἴδιος προσωπικά.

Ἀφοῦ δέ μέ τά ἴδια του τά χέρια τόν ἔπλενε αὐτόν καί τά ρούχα του (μπουγάδες ὀλόκληρες ἔκανε μέ τά ἴδια του τά χέρια), καθάριζε καί τό σπίτι, μαγείρευε φαγητό, τόν ταίιζε στό στόμα ἂν δέν μπορούσε ὁ ἴδιος νά φάει, ἄφηνε χρήμα-

τα, τὴν εὐχή του καὶ ἀποχωροῦσε.

Ἔνας σωστός **Ἐπίγειος Ἄγγελος**.

Κάποια πνευματικά του παιδιά πού λόγω ἐργασίας ἔλειπαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ἄφηναν τὰ κλειδιά τοῦ σπιτιοῦ σὲ κάποια γλάστρα πού ἐκεῖνος γνώριζε.

Ἐπιστρέφοντας ἐκεῖ τὸ ἔβρισκαν νά λάμπει ἀπὸ καθαριότητα μὲ τὸ τραπέζι στρωμένο καὶ σερβιρισμένο τὸ φρεσκομαγειρεμένο φαγητό.

Ἦξεραν. Εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ ὁ Μεγάλος Πατέρας Χριστόδουλος. «Ὁ Ἐκλεκτός τοῦ Θεοῦ»!

ΤΡΙΑΝΤΑ ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΕΙΣ

Ο Γέροντάς μας ἔχοντας πάντοτε ὑπὸ τὴν προστασία του τὸν ἄρρωστο Πατέρα ἐνοικιάζει σπίτια ἀλλάζοντας συνεχῶς περιοχὴ.

Πέρασε ἀπὸ Πετρούπολη ἕως καὶ τὴ Λούτσα. Ὅ,τι λαμβάνει ἀπὸ τὰ μυστήρια τὸ δίνει γιὰ ἐνοίκια καὶ καλὴ τροφή κρέας γιὰ τὸν ἄρρωστο.

Ἐκεῖνος τρέφεται μὲ ὅτιδήποτε πρόχειρο βρεθεῖ ἀκόμη καὶ στραγάλια.

Τὸ ἔτος 1984 ἔρχεται καὶ ἐνοικιάζει σπίτι στὴν περιοχὴ «Κόκκινος Μύλος» ὅπου καὶ παραμένει ἕως τὸ 1990.

Ἐκεῖ θεραπεύει τὴν Κυριακὴ ἀπὸ καρκίνο στό τελευταῖο στάδιο ἢ ὁποῖα εἶναι κόρη ἑνὸς πνευματικοῦ του τέκνου.

Ἐπειδὴ στὴν περιοχὴ αὐτὴ ἔμεινε πολλὰ χρόνια ἀπέκτησε πολλὰ πνευματικά παιδιά πού τὸν ἐπισκέπτοντο ἐκεῖ καὶ εὐεργετοῦντο ἀπὸ τὴν θείαν Χάριν του.

Ἀνήμερα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τὸ ἔτος 1990 κοιμᾶται ὁ Πατέρας Ἰουστῖνος.

Μένει μόνος του πλέον, ξενοικιάζει τὸ σπίτι καὶ περιπλανᾶται. Κοιμᾶται ἀκόμη μέσα σὲ ἐξωκκλήσια. Στὸν δρόμο συναντᾶ κάποια γνωστὴ του ἀπὸ τὸ Μοναστήρι ἢ ὁποῖα τοῦ δίνει καὶ τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἢ μακαρία.

Εἶναι ἡ κυρία Ἀναστασία πού κατοικεῖ μὲ τὸν σύζυγό της σὲ

διαμέρισμα στὴν Ἀττική, ὁδὸς Ἀλκαμένους.

Εὐχαριστώντας τὴν ὁ Γέροντας ἐγκαθίσταται.

Ἐκεῖ τὸν ἐπισκεπτόμασταν πολλές φορές κι ἐγὼ μὲ τὸν σύζυγό μου καὶ γέμιζε ἡ ψυχὴ μας μὲ χαρὰ καὶ εὐλογία μόνον ἀπὸ τὴν παρουσία του.

Ἀργότερα ὁ ἴδιος βοηθᾶ προσωπικά στὴν περίθαλψη τοῦ κατάκοιτου ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ συζύγου τῆς.

Ἡ κυρία Ἀναστασία μᾶς ἀνέφερε καὶ τὰ ἑξῆς:

Σὲ κάποιο Εὐχέλαιο πού εἶχε κάνει στό σπίτι τῆς, κάποια ἀπὸ τίς παρευρισκόμενες ἢ ὁποῖα ἦτο ἀνύπανδρος καὶ ζοῦσε σάν μοναχὴ κατὰ κόσμον ψιθυρίζει μὲ θαυμασμό σ' αὐτὴν· «Πρῶτη φορά βλέπω ἱερέα σὲ εὐχέλαιο ἐνδεδυμένο μὲ τόσο **λαμπρὰ Δεσποτικά Ἄμφια καὶ Μῆτρα** στὴν κεφαλὴ του μὲ ἀστραφτεροὺς πολύτιμους λίθους. Γιατί ντύθηκε ἔτσι; Οἱ παρευρισκόμενοι ἐθαύμασαν διότι ἐπρόκειτο γιὰ Θεῖα Ἀποκάλυψη.

Τῆς ἀπάντησαν ὅτι φοροῦσε μόνον ἕναν τριμένο ράσο καὶ τὸ σκουφάκι του καθὼς ἦτο ὁ πλέον ταπεινὸς καὶ Ἀκτῆμων Ἱερεὺς τοῦ Ὑψίστου. Στὸν ἴδιο δέν τὸ φανέρωσαν αὐτό ποτέ γιὰ νά μὴν τὸν πειράξει ὁ Δαίμων τῆς Ὑπερηφανείας. Κάποιος πάλι γέρων ἐτοιμοθάνατος, τὸν ὁποῖον ἐπισκέφθηκε γιὰ ἐξομολόγηση, καθὼς τὸν εἶδε νά μπαίνει στό δωμάτιο φώναξε μὲ χαρὰ· «Νά ἦλθε ὁ Δεσπότης. Τὴν εὐχὴ σου Δέσποτα».

Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ φανερώνουν τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ Πατέρα καὶ τὴν δόξα πού θά ἀπελάμβανε «ἐν τοῖς Οὐρανοῖς».

Καὶ πῶς νά μὴν συνέβαινε αὐτό, ἀφοῦ ὄχι καὶ λίγες φορές ἐπέστρεφε σπίτι ἔλεγε ἡ κυρία πού τὸν φιλοξενοῦσε ἀνυπόδητος μόνον φορώντας τίς κάλτσες, διότι τὰ παπούτσια του τὰ ἔδινε ἐλεημοσύνη στό δρόμο σὲ κάποιον ξυπόλητο. Αὐτὸς ἦταν ὁ Μεγάλος Πατέρας Χριστόδουλος.

ΑΣΘΕΝΕΙ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΚ ΘΕΟΥ

Στό μεταξύ από τήν κακοπάθεια καί τήν μεγάλη άσκησι
ἔχει προσβληθεῖ καί ἡ ὑγεία του.

Παθαίνει ἐγκεφαλικό καί μένει γιά λίγο κατάκοιτος.

Συνέρχεται πάντοτε μόνον ἐκ Θεοῦ, ἔχοντας ὅμως πάντο-
τε μουδιασμένο τό ἀριστερό χέρι καί πόδι.

Τό ἔτος 1992 παθαίνει ἔμφραγμα. Κοίτεται σάν νεκρός,
ἀναίσθητος στό κρεβάτι ἐπί τρία μερόνυχτα.

Τά πνευματικά του τέκνα θρηνοῦν καί προσεύχονται
συνεχῶς. Ὁ Γέροντας συνέρχεται θαυματουργικῶς. Εἶναι
καί πάλι ἐντελῶς καλά.

Κλαίγοντας ὅλοι ἀπό χαρά δοξάζουν τόν Κύριο.

Τόν Φεβρουάριο τοῦ 2001 ἀσθενεῖ καί πάλι, αὐτή τή φορά
ἀπό κατακράτηση οὔρων.

Ἔχει πέτρες στήν οὐροδόχο κύστη. Οἱ πόνοι του εἶναι
ἀνυπόφοροι, ἔχει νά οὐρήσῃ δέκα ἡμέρες.

Τά πνευματικά του τέκνα θρηνοῦν καί προσεύχονται ξανά.
Ὁ Γέροντας συνέρχεται ἀνήμερα τοῦ Ἁγ. Μάρκου τοῦ
Εὐγενικοῦ καθῶς εἶναι καί αὐτός ὁμοίος του.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΓΟ

Τό ἔργο τῆς ἐξομολογήσεως καί τῶν μυστηρίων εἰς τοὺς
οἴκους τῶν χριστιανῶν δέν τοῦ εἶναι ἀρκετό.

Θέλοντας νά κηρύξῃ Λόγον Κυρίου ἠχογραφεῖ σέ κασέτες
δεκατέσσερις θεόπνευστες ὁμιλίες «Ἡ ἀλήθεια στό φῶς». Εἶναι ἕνας χεῖμαρρος Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅμιλεῖ ὡς ἐξουσίαν ἔχων καί ὄχι ὡς «οἱ Ἀρχιερεῖς».

Εἶναι ὁ Λόγος τῆς Ἀληθείας καί ὄχι ἄκαρπον κήρυγμα πού δέν
διώκεται. Διότι «**Ἀλήθεια εἶναι μόνον ὁ Θεός καί δέν πολε-
μεῖται ὑπό οὐδενός.**»

Ὅπως ὁ Τίμιος Πρόδρομος καί ὁ Προφήτης Ἡλίας τοῦ ὁποίου
ὁμοιάζει πολύ καί στήν μορφή, ἐλέγχει τόν «Κλῆρο τοῦ
Καϊάφα» πού πράττει μόνον τά τυπικά, στήν οὐσία ὅμως
ἐξαρτᾶται καί φιμώνεται ἀπό τήν ὑλιστική Κρατική Ἐξουσία.
Ἐπάνω Δημοκρατία τῆς Ἑλλάδος καί κάτω Ἱερά Σύνοδος. Ὁ
Διάβολος διέβαλε τά πάντα δυστυχῶς.

«Φρίξον ἤλιε καί στέναξον γῆ» φωνάζει.

Ὅμιλεῖ καί γιά πολλές ἄλλες ἀλήθειες πού τίς ζοῦμε ὅλοι στή
φρικτή αὐτή ἐποχή μας.

Σέ κάθε δέ ὁμιλία προλέγει προφητικῶς καί τόν θάνατό του
πού θά εἶναι μαρτυρικός.

Ὅμιλεῖ γιά τό κεφάλι του πού θά τσουλήσουν στήν Ὁμόνοια
ὅπως λέει οἱ σκοτεινές δυνάμεις.

Ἄλλοῦ λέει **Ἐάν ὁ Λόγος σου εἶναι σπαθί θά σοῦ κόψει τήν
κεφαλή (Πρόδρομος)**

Μάχεται μέ ὅλες του τίς δυνάμεις ἐναντίον τῆς Πανθησκείας
τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς φοβερῆς αὐτῆς Παναιρέσεως «βλα-
σφημίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἐναντίον τοῦ ἠλεκτρονικοῦ
φακελώματος «666» τοῦ Ἀντίχριστου καί τοῦ Πάπα.

**«ΟΙ ΚΛΗΡΙΚΟΙ, ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗ ΓΗ»
ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟ-
ΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΕΠΕΡΧΟΜΕ-
ΝΑ ΔΕΙΝΑ ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΛΕΕΙ Ο
ΘΕΟΣ** καί κατά συνέπεια δέν κηρύττουν τόν νόμο τοῦ Θεοῦ

στόν λαό ἀπό τόν ἄμβωνα ἀλλά καί ἐμπράκτως. Τρεῖς Κληρικοί
ἀν ὑπῆρχαν στήν Ἑλλάδα Πάπας δέν θά πάταγε τό πόδι του
στά Ἁγία Χώματά της (φωτογραφηθεῖτε ψυχές) πράγμα πού
σημαίνει καί τήν καταστροφή της. **«Καί ἐνεδύθηκεν τήν κατά-
ρα τοῦ Πάπα ὡς ἱμάτιον».** «**Τόν Πάπα νά καταρᾶσθαι διότι
αὐτός θά εἶναι ἡ Αἰτία τοῦ Κακοῦ**» ἔλεγε καί ὁ Ἁγ. Κοσμάς ὁ
Αἰτωλός ὁ τελευταῖος τῶν Προφητῶν. **«Οἱ κληρικοί θά γίνουν
οἱ χειρότεροι καί οἱ ἀσεβέστεροι τῶν ὄλων.»**

Ὅμιλεῖ καί γιά τά φοβερά γεγονότα πού θά συμβοῦν ὅταν θά
ἔρθουν δύο Πασχαλιές μαζί (Εὐαγγελισμός τῆς Κυρίας
Θεοτόκου καί Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας (ἔτος 2007 - Πάτριον
Ἑορτολόγιον), τά ὁποῖα ἤδη ξεκίνησαν μέ τό κάψιμο διά

ἐμπρησμῶν τῆς χώρας μας πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα 65 νεκρούς καί μεγάλες καταστροφές, τίς μεγαλύτερες μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο καί σημαίνουν ἀκήρυχτο πόλεμο.

«Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ καί τῶ καιρῷ ἐτούτῳ» παιδιά μου ἔλεγε ὁ Ἅγιος Πατέρας μας Χριστόδουλος. Οἱ ἐποχές εἶναι πάντα ἴδιες. Ὁ τροχός πάντα στόν ἴδιο ἄξονα περιστρέφεται. Χρόνο ἀλλάζει. Τρόπο δέν ἀλλάζει. Καϊάφας (=ιερατεῖο) ἐσταύρωσαν τότε τόν Κύριό μας, Καϊάφες καί πάλι διά τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (Πανθηρησκεία καί Πανσπερμία τοῦ Σατανᾶ, ΒΛΑΣΦΗΜΟΥΝ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΩΝΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ). Κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο ἔγιναν **«Λύκοι βαρεῖς»**.

Μοιράζει ὁ ἴδιος χιλιάδες ἐντυπα βγαλμένα μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή πού εἶναι γεμάτη ἀπό Προφητείες γιά τά ἐπερχόμενα δεινά.

«ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ». «Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΜΑΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ 3ΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ».

ΟΥΑΙ! ΟΥΑΙ! ΟΥΑΙ! ΕΠΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΑΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

Ὁ Θεός ἀπό ἀγάπη μᾶς προειδοποιεῖ ἀλλά οἱ πάντες δυστυχῶς λόγω τῆς ἀπιστίας ἀδιαφοροῦν καί σιωποῦν.

Ὁμιλεῖ γιά τήν φοβερή αὐτή καταστροφή πού **«ΤΑΧΙΣΤΑ»** ἔρχεται καί καθαρά ἀναφέρεται στά Κεφάλαια ΜΑΤΘΑΙΟΥ Κεφ. κδ΄, ΛΟΥΚΑ Κεφ. κα΄, ΜΑΡΚΟΥ Κεφ. ιγ΄, ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Κεφ. θ΄, ιγ΄, Κεφ. ιστ΄, ιη΄, ΠΡΟΦ. ΗΣΑΪΑΣ Κεφ. ιγ΄, κδ΄, λδ΄, ΠΡΟΦ. ΙΕΖΕΚΙΗΛ Κεφ. λη΄, λθ΄ (Πῶς θά χρησιμοποιήσει ὁ Θεός τήν Ρωσία στόν πόλεμο), ΠΡΟΦ. ΙΕΡΕΜΙΑΣ Κεφ. δ΄, θ΄, λβ΄ (Τόσο φοβερά γεγονότα πού δέν μπορεῖ νά τά συλλάβει ἀνθρώπινο μυαλό). Κεφ. δ΄, ε΄, ΠΡΟΦ. ΣΟΦΟΝΙΑΣ Κεφ. α΄, Κεφ. α΄ 13, ΠΡΟΦ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ Κεφ. ιγ΄, στ΄ 8, ΠΡΟΦ. ΔΑΝΙΗΛ ιβ΄, καθώς καί ὁ προαναφερθεῖς ἔσχατος τῶν Προφητῶν ΑΓ. ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ.

Καί ὅλα αὐτά θά συμβοῦν **«ΔΙΟΤΙ ΠΑΡΕΔΩΣΑΝ ΤΟΝ ΛΑΟ ΣΤΗΝ ΑΘΕΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ (ΤΗΝ ΠΑΝΣΠΕΡΜΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ) ΦΟΒΕΡΗ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΩΣΗ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.**

«Οἱ Θεοί τῶν Ἐθνῶν δαιμόνια εἰσί» λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ τήν Ἁγίαν Γλώσσα Του στό Ἱερόν Εὐαγγέλιον.

«Ἐγώ εἰμί Κύριος ὁ Θεός σου. Οὐκ ἔσονται σοι Θεοί ἕτεροι πλὴν Ἐμοῦ» λέγει στήν πρώτη τῶν Ἐντολῶν ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Οἱ πάντες ὁμως κωφεύουν, καί ἔγιναν ἐκτελεστικό ὄργανο τῶν ἀντιχρίστων μασσόνων (τεχνητοί Ἑβραῖοι) καί σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ μας, τῶν αἰωνίων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους ἀπό καταβολῆς κόσμου.

Καί γιά ὅλα αὐτά **ὁ ἄμβωνας** ἐσίγησε ΠΡΟΔΟΤΙΚΑ ἐνῶ θά ἔπρεπε νά ἐφώναζαν μέρα καί νύχτα σάν τόν Ἰωνᾶ, χωρίς νά τοῦς σταματάει καμμιά ἀπειλή οὔτε καί αὐτός ὁ θάνατος Διότι τό μαῦρο χρῶμα τοῦ ράσου γι' αὐτόν πού τό φορᾶ σημαίνει τόν ὑλικόν του θάνατο. **Ἱερέας** σημαίνει πρόσωπον ἱερόν, ξένον τῆς γῆς, δηλαδή **πρόσωπον Θεῖον. ὦ, ΤΟΥ ΑΙΣΧΟΥΣ! ὦ, ΤΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ! ὦ, ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ!** φωνάζει, θά ὑπῆρχε τίποτα ὀρθιο στήν Ἐκκλησία ^{για} καί ἐμᾶς τοῦς νεώτερους ἐάν ἔπρατταν ἔτσι οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ἔκαναν ὑπακοή σέ **χοϊκούς ἀνθρώπους** καί ὄχι στόν Θεό;

Αὐτή ἦτο ἡ **«ΟΥΡΑΝΙΑ ΦΩΝΗ ΒΡΟΝΤΗ»** τοῦ «βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» Ἁγίου Πατρος Χριστοδούλου.

Στήν Πάτμο, καθώς συλλαμβάνεται ἀπό τήν Ἀστυνομία.

Έτος 1995 ή φωνή του βροντά θαυματουργικώς απ' άκρη σ' άκρη στην νήσο Πάτμο

Ετήν σύναξη τής Πανθησκείας τών Λατινοφρόνων τό φθινόπωρο του 1995 συγκεντρώνει τά πνευματικά του παιδιά κρατώντας πανώ διαμαρτυρίας και φθάνουν όλοι μαζί στην Πάτμο.

Ό Κύριός μας τόν φέρνει πρόσωπο πρός πρόσωπο μέ τόν Οικουμενιστή Πατριάρχη. Έκεϊ ό φλογερός μας όμολογητής Πατέρας άψηφώντας τήν πολυπληθήν φρουράν πετιέται και τόν βροντοφωνάζει μέ τό όνομά του «**ΠΡΟΔΟΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**» τρεις φορές χωρίς νά προλάβει ή άστυνομία νά αντιδράσει.

Ό Πατριάρχης τά χάνει, κατεβάζει τό κεφάλι και εξαφανίζεται.

Ό Γέροντάς μας συλλαμβάνεται, του κατάσχουν τό πανώ και τόν αφήνουν και πάλι θαυματουργικώς έλεύθερο. Ένας καινούργιος Άγιος Νικόλαος πού χαστουκίζει τόν Άρειο γεννιέται. Είναι ό δικός μας Άγιος ό Μεγάλος Πατέρας Χριστόδουλος.

Η προδοσία αύτή είναι γραμμένη από τά Άγια χέρια του μέ μαύρο σπρέυ σε όλες τίσ Έθνικές Όδούς.

Ό Γέροντάς μας είναι μιά αναμένη Θεϊκή δάδα πού όργώνει όλη τήν Ελλάδα.

Έκείνες τίσ ήμέρες στην Πάτμο, πνευματικό του τέκνο όνομαζόμενος Εύάγγελος πού έπασχε από έγκεφαλικό τόν ρώτησε αν έπρόκειτο σύντομα νά αποδημήσει εις Κύριον.

Έκεϊνος τότε του άπάντησε: «**Όχι άκόμα. Πρώτα θά φύγει ό τάδε (κάποιος γνωστός), μετά κάποια άλλη (άνέφερε όνομα). Μετά όνομάτισε κάποιον άλλον, οί όποιοι τότε ήταν υγιείς, και μετά έσύ.**»

Πράγματι τά πρόσωπα αύτά έφυγαν μέ τήν σειρά πού του ανέφερε. Ό Εύάγγελος άκόμη ζει αν και πολύ άρρωστος, και έχει νά τό λέει.

**Η ΠΑΤΜΟΣ ό διωγμός και ό ΦΛΟΓΕΡΟΣ
ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ και ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ
τών ψυχών ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ**

Ό όρκος στό ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ οί συνεχείς άγώνες και ή άγάπη άχρι θανάτου διά τόν ΣΩΤΗΡΑ ΧΡΙΣΤΟΝ άναδεικνύουν τόν γέροντα Χριστόδουλο σε σύγχρονον ΠΑΠΟΥΛΑΚΟ του 21ου αιώνας.

ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΟΣ ο πατέρας Χριστόδουλος δηλώνει: «Ακόμα και τον Κλίντον θα κυνηγήσω αν πει κάτι για τον Θεό!».

Τότε ό φλογερός όμολογητής (κατά τό ΕΛΚΙ.Σ άκέφαλος, και ιδιόρρυθμος) ιερομόναχος πατέρας Χριστόδουλος άψηφώντας τήν πολυπληθήν φρουράν, πετιέται εις τό μέσον τρία μέτρα μπροστά από τόν Βαρθολομαϊον και τόν βροντοφωνάζει μέ τό όνομά του ΠΡΟΔΟΤΗ τής ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ τρεις φορές χωρίς νά προλάβει ή άστυνομία νά αντιδράσει. Έκείνη τή στιγμήν γυρίζει ό Βαρθολομαϊος νά δη έάν είχε άρκετή άστυνομικήν προστασίαν και του φωνάζει πάλι ΜΕ ΑΚΟΥΣ ΡΕ ΠΡΟΔΟΤΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ. Κατόπιν ή φρουρά περικύκλωσε τό γέροντα Χριστόδουλον έτοιμοι νά τόν «μπαγλαρώσουν».

Ό Άγιος Γέροντάς μας εις τό δικαστήριο άπολογούμενος

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΕΚ ΘΕΟΥ ΣΤΟΝ ΑΚΑΔΗΜΟ

Εγώ η γράφουσα είχα την μεγάλη τύχη να τον γνωρίσω σε μια συγκέντρωση για το ηλεκτρονικό φακέλωμα στον Ακάδημο τό έτος 1991.

Μου έκανε έντύπωση τό γεμάτο φως πρόσωπό του πού τό στόλιζαν δύο ούράνια γαλάζια γαλήνια μάτια και μία κατάλευκη γενειάδα.

Κόσμος πολύ περνούσε, του φιλούσε τό χέρι και έπαιρνε την εύχή του.

Ποιός πατέρας είναι αυτός; Ρωτώ την διπλανή μου.

“Α, δέν τον γνωρίζεις; Είναι ο Πατέρας Χριστόδουλος.

Γυρνάει στον δρόμο για τον Κύριο μέ ένα ράσο και τρύπια παπούτσια. Ιεροσόλυμα δέν έχει πάει. Του δίνει ο κόσμος χρήματα για τό ταξίδι, αλλά εκείνος τά δίνει στους φτωχούς. Ο Κύριος είναι παντού φωνάζει. Έδω είναι τά Ιεροσόλυμα. Είναι ιεραπόστολος μου λέει. **Ήταν ισαπόστολος τελικά.**

Πήγα να πάρω την εύχή του. Μου βάζει μία κασέτα στό χέρι και τό σφίγγει δυνατά. Μέ διαπέρασε ρεύμα θεϊκό. Μία δύναμη πρωτόγνωρη.

Η κασέτα ήταν **«Μετανοείτε έφθασε ή όργή του Θεού»**. Καθώς είχε σε βάθος μελετήσει τάς Άγίας Γραφάς Παλαιά Διαθήκη και Νέα, όμιλούσε περί του 3ου Παγκοσμίου Πολέμου εξηγώντας όλες τίς προφητείες.

Ζήτησα από την κυρία Θεοδώρα να μέ όδηγήσει σ' αυτόν. Μετά από δύο φορές λάθος ραντεβού, τον συνάντησα την τρίτη φορά.

“Όσοι τον γνώριζαν μου είπαν: Ποτέ δέν τον συναντάς μέ την πρώτη φορά. Έτσι συμβαίνει πάντοτε. Τό γνώριζε αυτό και ο ίδιος. Ο Κύριος μου είπε, θέλει να δοκιμάσει την ύπομονή σου.

Άπό τότε δέν χαθήκαμε ποτέ. Έγινα πνευματικό του τέκνο. Ό,τι δέν κατόρθωνα μέ χρόνια άγώνα μέσα σε

Μοναστήρι (ήμουν καθώς και ή οικογένειά μου μέ τό Γνήσιο Όρθόδοξο) έφευγε μέ μία μόνο έξομολόγηση.

Ήταν ο Ιατρός των ψυχών και των σωμάτων.

Έχοντας δέ και τό χάρισμα της προόρασης και διόρασης έλεγε και τά μέλλοντα να συμβούν.

Τό έτος 1995 ο σύζυγός μου έπρόκειτο να εισαχθεί σε Καρδιολογικό Θεραπευτήριο για ένα στεφανιογράφημα.

Βάσει σπινθηρογραφήματος είχε έμφραγμα στην κεντρική αρτηρία.

Συναντά τυχαία στον δρόμο τον Γέροντα τον όποιον και μεταφέρει στην περιοχή μας μέ τό αυτοκίνητό του.

Έκείνος του δίνει μία κασέτα και του λέει όλα θα πάνε καλά, μήν φοβάσαι.

Μέ παίρνει δέ και στό τηλέφωνο και μου λέει. Μή φοβάσαι.

Μιά πού θα μπει και μία πού θα βγει.

Και όντως έτσι έγινε. Η αρτηρία βρέθηκε άνοιχτή μέ μικρή στένωση.

Τόν Άπρίλιο του έτους 1999 ή κόρη μου άρρώστησε μέ μακροχρόνιο πυρετό. Οι γιατροί δέν μπορούσαν να κάνουν διάγνωση.

Τηλεφωνώ στον Γέροντά μου. Δεν εύκαιρούσε να έλθει από τά πολλά εύχέλαια. Ήτο Μ. Τεσσαρακοστή.

Άφοϋ πρώτα προσευχήθηκε και πήρε πληροφορία μου τηλεφωνεί και μου λέει:

«Τό παιδί έχει άβασκανία και γλωσσοφαγιά.» (Έκείνο τον καιρό προόδευε πολύ στην δουλειά της).

«Μήν τό πās πουθενά, δέν θα της δώσουν κανένα φάρμακο. Πρέπει να της περάσω εύχή άπάνω της.»

Και όντως εισήχθη στον Εύαγγελισμό και μετά από είκοσι ήμέρες εξετάσεων βρίσκουν ότι πάσχει από Λοιμώδη Μονοπυρήνωση. Άπαγορεύτηκε από τους ιατρούς άκόμη και ή άσπιρίνη. Ο πυρετός συνεχίζεται και άφοϋ έπιστρέφει στό σπίτι.

Έρχεται ο Πατέρας Χριστόδουλος στό σπίτι και της διαβάει εύχή. Ο πυρετός πέφτει επί τόπου. Δεν έμφανίστηκε πλέον.

Όλοι δοξάζαμε τον Θεό για τον Άγιο Πατέρα πού μας χάρισε.

Έτος 1999. Χρονιά του μεγάλου σεισμού της Πάρνηθας. Ο Γέροντας μοιράζει στον κόσμο έντυπα.

«Μετανοείτε, λιμοί, λοιμοί, σεισμοί. Μεγάλη στενοχώρια επί της γης.»

Κατόπιν έρωτήσεώς μου μου λέει:

«Πάρε την κόρη σου και φύγε στο νησί και φύλαξε τρόφιμα στην αποθήκη σου. Όταν επιστρέψεις δεν θά βρείς ούτε Σούπερ Μάρκετ όρθιο.»

Άπό τό Ζωντανό Όμολογιακό Παρών του Άγ. Γέροντος στην «Λαοσύναξη»

Καί έτσι ακριβώς έγινε.

Ή κόρη μου πήρε άδεια τον Σεπτέμβριο καί δεν είμασταν έδω στους σεισμούς.

Ή περιοχή μας έπαθε μεγάλη ζημιά. Είμαστε στους πρόποδες της Πάρνηθας.

Τό σπίτι μας χάρις στά Άγια πόδια του πού πατοῦσαν εκεί δεν έπαθε τίποτα.

Ούτε εικόνες πού είχα τοποθετήσει σέ στενό ραφάκι έπεσαν. Ω Μεγάλε μας Πατέρα.

Ήτο ο μόνος πού από την πρώτη στιγμή παρευρέθη στους σεισμοπαθείς, αυτός πού πρώτον καί μοναδικόν αντίκρυσαν μέσα στά έρείπια του σεισμού, νά μοιράζει τρόφιμα καί σκεπάσματα. Ποτέ δεν θά τό ξεχάσουν αυτό όμολόγησαν πολλοί πληγέντες.

Τόση ήτο ή Θεία Χάρις καί ευεργεσία πού έλάμβανε ο οίκος μας από αυτόν τον Μακάριο ώστε έπειράχθη τόσο πολύ ο πονηρός πού φώναζε από τό στόμα κάποιας πού έβλεπε τους Πατέρες «Καθηγουμένους ιερών Μονών» πού κατά καιρούς μάς επισκέπτοντο, καθώς είμασταν θρησκευόμενη οικογένεια.

Ό Τάδε έλεγε ή ταλαίπωρη (ο Κύριος νά την έλεήση) **δέν μέ πείραξε.**

Ό Τάδε (ονόμαζε άλλον) **δέν μέ πείραξε.**

Ό Τάδε! Αυτός μ' έκαψε!!! Μ' έκαψε!!! φώναζε καί τράβαγε τά μαλλιά της.

Φανταστείτε την δύναμη του Μακαρίου Πατέρα! Κανείς δεν τον έφτανε σέ δύναμη καί Θεία Παρρησία.

Αλλοτε πάλι χωρίς λόγο τον βλασφημοῦσε καί τραβοῦσε τά μαλλιά της.

Που νά ήξερε ή ταλαίπωρη τίς νηστείες καί τίς προσευχές πού για την ψυχή της έκανε ο Άγιος πού πολύ την έλυπεϊτο.

Τό καλοκαίρι του 1997 χειουργήθηκε ο πατέρας μου στον Ευαγγελισμό καί εγώ διανυκτέρευσα δίπλα του.

Άνοιγοντας τό πρωί τά μάτια μου καθώς λίγο μέ είχε πάρει ο ύπνος αντικρύζω κατάπληκτη τον Πατέρα Χριστόδουλο.

Ήτο ὁ πανταχοῦ παρών φύλακας ἄγγελός μας. Ἡ ἄφατος θεϊκή ἀγάπη καί θυσία γιά τό ποιμνιό του.

Θυσία=Θεός ἔλεγε

Συμφέρον=Σατανᾶς

Κοίταξε ποῦ δουλεύεις γιά νά πληρωθεῖς ἀπό τόν Θεό ἔλεγε στόν καθένα.

Ἐφθασε πρωτῆ πρωτῆ ἐκεῖ παίρνοντας λεωφορεῖο χωρίς νά τοῦ ζητηθεῖ, νά ἀφήσει τήν εὐχή του. Ὄντας ὁ ἴδιος ἀσθενής καί τάλαιπωρημένος. Τό Μεγαλεῖο Σου Ἄγιέ μας Πατέρα.

Εἶχε ὅμως ἓνα παράπονο ὅπως ἔλεγε.

Αὐτό τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δέκα ἐθεράπευσα ἔλεγε, οἱ ἑννέα ποῦ εἶναι;

Μετά ἀπό τόσους πού εἶχαν εὐεργετηθεῖ ἀπό τήν Χάριν του, πολύ ὀλίγοι τόν ἀκολούθησαν ἕως τό τέλος.

Διότι **«τό μάτι τό μάταιο παιδί μου, τρέχει παντοτε στά μάταια»** ἔλεγε.

Ἐδῶ βρωμάει μπαρούτι. Ἐβάπτιζε μέ Ἄγιον Πνεῦμα ὁ Μακάριος, ἐδίδασκε Αὐταπάρνηση.

«Οἱ ἄλλοι μέ τήν βοήθεια τοῦ Μαμωνᾶ ἔχουν ὀπαδοῦς.

Ἐγώ μέ τήν βοήθεια τοῦ Κυρίου μου δέν ἔχω κανένα!

Ἐχω ὅμως Τόν Ἐνα! Τόν Λόγο!

Πάρτε Αὐτόν καί ἐμένα μήν μέ δεῖτε στά μάτια σας.

Προσφέρω λαχεῖα Οὐρανοῦ καί Παραδείσου, μά ποιός τά βλέπει;

Μέ λένε Αὐστηρό. Εἶμαι ὅμως περισσότερο μαλακός καί ἀπό τό βαμβάκι!»

Καί ἔτσι πράγματι ἦτο καί ἐγώ ἡ ἴδια ἀποροῦσα γιατί ἔβλεπαν ἔτσι τόν Μεγάλο καί Θαυματουργό Γλυκύτατο ὑπέρ μέλι καί κηρίον Πατέρα Χριστόδουλο.

Καί ὁ ἀγῶνας του συνεχίζεται. Τό καλοκαίρι τοῦ 2000 τήν ἐποχή τῆς «Λαοσύναξης τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» διά τήν συλλογή ὑπογραφῶν γιά τήν παραλαβή τῶν νέων ταυτοτήτων τῆς Ε.Ε. μέ τήν ἀναγραφή θρησκευματος, ἐκεῖνος παρίσταται ἐκεῖ μέ ἀναρτημένο μεγάλο πανώ πού λέει καθαρά: **ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΝΑΙ Η ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΕΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ.**

Ἀπό τήν ὁμιλία πού ἀπλά ἦτο μία σύγκριση τῶν πραγμάτων, δέν βγαίνει κανένα συμπέρασμα.

Ὁ Πατέρας μας ἔξαλλος μέ σηκωμένα τά χέρια του ὠρύεται κατ' αὐτῶν ἀποκαλώντας τους **«Προδότες».**

Μοιράζει ἀμέσως ἔντυπα διά τήν διαφώτιση τῶν Χριστιανῶν.

«ΟΧΙ» φωνάζει δυνατά στήν συλλογή ὑπογραφῶν.

Ἀποφύγετε τήν παγίδα τῶν Ἀντιχρίστων δυνάμεων. Κανείς νά μήν παραλάβει τήν Νέα Ταυτότητα τῆς Ε.Ε. Μέ ἢ χωρίς θρήσκευμα. Εἶναι Ἀντίχριστες. Ξεκάθαρα πράγματα.

Μεγάλος ὁ ἀγῶνας του. Στῆλες τά ἔντυπα μοιράζονται ἔξω ἀπό Ἐκκλησίες σέ πλήθη κόσμου.

Καί δέν ἀρκεῖ μόνον αὐτό.

Σάν ἓνας νέος Μᾶρκος Εὐγενικός πλαισιωμένος ἀπό ἀγωνιστές ἱερεῖς καί Στρατιωτικούς ὀργώνουν τήν Ἑλλάδα ἀπό Θήβα ἕως Λάρισα, Βόλο καί Ἡπειρο.

Κάνουν ὁμιλίες σέ πλατεῖες στίς πόλεις καί στά χωριά. Τήν νύχτα κατάκοπος κοιμᾶται σέ παγκάκια, ἀκόμη καί σέ δάση.

ὦ, Μεγάλε Πατέρα τό μεγαλεῖο σου!

Καί ὅταν οἱ «Ἐκκλησίες» Παλαιοῦ καί Νέου Ἡμερολογίου ὑποκινούμενες ἀπό τήν «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» προχωροῦν στήν συλλογή ὑπογραφῶν, ἐκεῖνος πλέον **«Μόνος»** μέ ὅλη τήν φλόγα τῆς πίστεως πού ἔκαιε μέσα του σάν ἀναμένη δάδα προβαίνει στήν περίφημη Ἱερά **«Ἐν Χριστῷ Ἀποτείχισιν» καί διακοπή . . . Κοινωνίας.** Ὅπως ὁ Ἄγ.

Μάξιμος ο Όμολογητής έπραξε κατά την διάρκεια των διωγμών των Μονοθελητών, με τους τρεις μαθητάς του.

Τά πνευματικά τέκνα του με μεγάλη χαρά υπογράφουν στην μαρτυρική πλέον εκκλησία του Χριστού, την εκκλησία της στερήσεως των πάντων.

«Τήν γυνή αὐτή καθώς ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἀναφέρει που διά τήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πολλές καί ἀνεκδιηγήτους υπέστη δοκιμασίας καί ἐντός λίμνης δακρύων καί αἵματος ἐβαπτίσθη καί ἀπέκτησε τήν βασιλική Πορφύρα...»

Διότι ὅταν οἱ ποιμένες εἶναι αἰρετικοί **«χρῆ αὐτούς ἐκβάλλεσθαι. Συμφέρον γάρ ἄνευ αὐτῶν συναθροίζεσθαι εἰς εὐκτήριον οἶκον, ἢ μετ' αὐτῶν ἐμβληθεῖναι εἰς τήν γέεναν τοῦ πυρός.»** Διότι **«πᾶς ὁ λέγων παρά τά διατεταγμένα, κἂν ἀξιόπιστος ἢ κἂν παρθενεύει, κἂν σημεῖα ποιῆ, κἂν προφητεύῃ, λύκος σοι φαινέσθω, ἐν προβάτου δορᾷ, προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος».** Καί μή φοβηθεῖτε ὅταν σᾶς ἀποκαλέσουν **«Πλανεμένους».** Νά ἐνθυμεῖσθε πάντα ὅτι Πρῶτον τόν Ἀπλανῆ Χριστό μας ἀπεκάλεσαν **Πλάνο** καί **Πλανεμένους** τούς Δώδεκα Μαθητάς Του.

«Ἄλλωστε καί μένα παιδιά μου χρόνια τώρα τρελό καί Πλανεμένο μέ ἀποκαλοῦν!» ἔλεγε ὁ Μεγάλος Πατέρας.

Καί ἀφοῦ πλέον ὁ ἴδιος ὁ ἐπικατάρατος Πάπας τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἐτοιμάζεται νά ἐπισκεφθῆ τήν Ἑλλάδα καί θά γίνει δεκτός ἀπό τόν ἴδιο τόν Ἀρχιεπίσκοπο, ἀποκαλώντας αὐτόν ἀκόμη καί ὡς **«Ἀγιώτατον ἀδελφόν»** φρίξον ἤλιε, στέναξον γῆ καί κλονουμένη βόησον» ὁ Ἅγιος Πατέρας μας ξεκινᾷ καί πάλι νέες πορείες καί φοβερές ὁμιλίες σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Κηρύγματα, κραυγές διαμαρτυρίας σέ πόλεις καί χωριά, σέ κάθε πλατεία.

Ἄγώνας! Ἄγώνας! Ἄγώνας!!!

Ο Γέροντάς μας ἔχει ἐπισκεφθεῖ ἀρκετά νησιά ὅπως Κρήτη, Κεφαλλονιά, Ζάκυνθο κ. ἄ.

Πηγαίνει ἐκεῖ καί ἐπισκέπτεται πνευματικά του τέκνα, τά ὁποῖα πάντοτε ἐπικοινωνοῦν μαζί του τηλεφωνικῶς.

Τό καλοκαίρι τοῦ ἔτους 2001 φθάνουμε στό νησί Σάμο μέ τόν σύζυγό μου, παίρνοντας μαζί μας τήν μεγάλη εὐλογία τόν Πατέρα μας Χριστόδουλο.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ἐπισκέπτεται τό νησί. Μένει ἐνθουσιασμένος ἀπό τήν φυσική ὁμορφιά τοῦ τόπου.

Ἐκεῖ περάσαμε καί ἀπό τό χωριό «Πλάτανο» καί ἀσπασθήκαμε τά Ἅγια Λείψανα τοῦ Ἁγίου Πατρός Λεοντίου. Τοῦ ἐδόθη δέ καί τεμάχιον Ἁγ. Λειψάνου. Ἡ χαρά του ἦτο μεγάλη καθώς τόν γνώριζε καί τόν σεβόταν ἀπό τά πολύ παλαιά χρόνια καθώς ἦτο καί αὐτός Ἀσκητής καί Ἀκτῆμων.

Κατοικοῦσε σέ κουφάλες δένδρων καί περιεφέρετο σέ ὅλο τό νησί ξυπόλητος καί ρακένδυτος μέ ἓνα πολύ τριμένο καί ξεθωριασμένο ἀπό τήν πολυκαιρία ράσο, κηρύττοντας Ὁρθοδοξία. Ἀκολουθοῦσε τό Πάτριον Ἑορτολόγιο. Εἶχε καί αὐτός ἐλάχιστα πνευματικά παιδιά καί υπέφερε πολλά γιά τόν Κύριο, καθώς οἱ πολλοί τόν ὀνόμαζαν Τρελλό, τοῦ πετοῦσαν πέτρες, τοῦ τραβοῦσαν τά γένια.

«Τά καημένα ἔλεγε, δακρῦζοντας μέ πόνο. Δέν γνωρίζουν ὅτι μοῦ φοροῦν στέφανο.»

Ὁ Γέροντάς μας μένει στό νησί ἀρκετές ἡμέρες. Τῆς Ἁγ. Ἄννης μέ τό Ὁρθόδοξο Ἑορτολόγιο λειτουργεῖ στό χωριό Κοντακέϊκα στόν ὁμώνυμο Ναό, καί κοινωνεῖ τά πνευματικά του τέκνα.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 2001 παραμονές τῆς Ἁγ. Ἄννης (Μέ τό Πάτριον Ἑορτολόγιο), τό γνήσιο τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν Ἑπτά οἰκουμενικῶν συνόδων, (αὐτό ἀκολουθοῦσε ὁ Ἅγ. Πατέρας μας), ξεκινᾷ καί πάλι ταξίδι γιά τήν Σάμο.

Ἐκεῖ, στό χωριό «Κοντακέϊκα» στό ἰδιωτικό ἐκκλησάκι τῆς Ἁγίας Ἄννης πού εἶχε κάποιος Μοναχός πνευματικό τέκνο

του Γέροντός μας θά εξομολογήσει, θά λειτουργήσει καί θά μεταλάβει τῶν «Ἀχράντων Μυστηρίων» τά πνευματικά του τέκνα.

Ἀλησμόνητες ἡμέρες. Μέσα στίς πιό παγερές ἡμέρες τοῦ χειμῶνα, μέ πυκνό στρωμένο τό χιόνι καί πολλά μποφόρ ξεκινᾶμε.

Ὅταν φθάσαμε ἦταν ὅλα παγωμένα γιατί στό νησί τό κρύο ἦταν χειρότερο.

Μέ τά ροδοκόκκινα μάγουλά του, τό γελαστό πρόσωπο καί τήν ὀλόλευκη μακριά γενειάδα του θύμιζε πολύ τόν Ἅη Βασίλη. Τοῦ τό ἔλεγε. Ὅλο γελοῦσε καί ἔλαμπε. Τήν παραμονή τῆς Ἁγ. Ἄννης φθάνουμε μέ αὐτοκίνητο στό χωριό «Κοντακέϊκα».

Ἦλθε κόσμος καί ἀπό ἄλλα μέρη τοῦ νησιοῦ (πνευματικά του τέκνα) καθώς καί ὁ ψάλτης ἀπό τούς Μύλους κύριος Ἄγγελος (συντ/χης αστυνομικός συνταξιούχος) καθώς πολύ ἀργότερα ἔμαθα, ἀγωνιστής καί αὐτός τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου.

Ὁ Γέροντάς μας λοιπόν ἐξομολογεῖ ὅλους ἀφήνοντας εἰς κάθε ἕναν ξεχωριστά τήν εὐλογία καί τήν ὑπερκόσμια χάρη του.

Φορώντας ἕνα παλιό «φελόνιο» πού ὑπῆρχε ἐκεῖ καί πού παραδόξως ἐνώ ἦτο κοντό ἀμέσως ἦλθε στά μέτρα του, ξεκινᾶ τήν πλέον κατανυκτική Θεία Λειτουργία.

Τά μεγάλα κανδήλια ἀρχίζουν νά κινουῦνται ἀπό μόνα τους. Βροντές ἀκούγονται ὡσάν εἰς τά Ἱεροσόλυμα. Καί ὁ Ἅγιος Γέροντάς μας λάμπει. Εἶναι ὀλόκληρος ἕνα φῶς. Στά κύρια δέ σημεῖα τῆς ὅπως **«Τά Σά ἐκ τῶν Σῶν Σοί προσφέρομεν»** κ.λ.π. καί σέ πολλές ἄλλες σπιγμές ὁ Γέροντας κλαίει. Δάκρυα κυλοῦν συνεχῶς ἀπό τά μάτια του.

Ὅλο τό ἐκκλησίασμα κλαίει μαζί του. Ἦταν ἡ πλέον κατανυκτική λειτουργία πού ἔζησα ποτέ.

Κοινωνοῦμε ἀπό τά Ἅγια χέρια του τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καί πλημμυρίζουμε ὅλοι ἀπό ἀνείπωτη εὐτυχία. Ἀκολουθεῖ τραπέζι στό γραφικό σπιτάκι τῆς αὐλῆς. Ἀλησμόνητες ὥρες. Καί πάλι θαῦμα.

Θεραπεύομαι ἀπό χρόνια πάθηση τοῦ ἐντέρου αὐτομάτως μετά τή Θεία Μετάληψη.

Ὦ! Τά μεγαλεῖα Σου Κύριε, Δόξα Σοι.

Παρέλειψα ὅμως νά πῶ, ὅτι ὁ Πατέρας μας δέν μνημόνευε ποτέ κανέναν ἐπίσκοπο κατόπιν εἰδοποιήσεως ἀπό τόν ἴδιο τόν Κύριό μας μέ δυνατή φωνή, προστάζοντάς του: **«Δέν θά μνημονεύεις κανένα.»**

Μείναμε μερικές ἡμέρες στό νησί καί ἐπιστρέφουμε καί πάλι Ἀθήνα.

Πάσχα τοῦ 2002. Νέο ταξίδι μέ τόν Γέροντα στό νησί γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας.

Κόσμος πολὺς ἔρχεται ἀπ' ὅλο τό νησί νά γνωρίσει τόν Γέροντά μας καί νά πάρει τήν εὐχή του.

Τό σπίτι μας γεμίζει κόσμο.

Λειτουργία καί πάλι στό ἐκκλησάκι τῆς Ἁγ. Ἄννης γιά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας.

Κάποιος ἀπό τούς ἐξομολογηθέντες τόν ἐπισκέπτεται τίς ἐπόμενες ἡμέρες γιά νά τοῦ ἀνακοινώσει κάποιο προσωπικό του θαῦμα. Πάντα κάτι θά συνέβαινε.

Εἶχε φοβερή Παρρησία στόν Κύριό μας καθώς εἶχε δοθεῖ σ' Αὐτόν «ψυχῇ τε καί σώματι».

Καί τότε ἀρχίζει νά προαισθάνεται καί τό τέλος του πού πλησιάζει, χωρίς κἄν ἐμεῖς νά ὑποψιαστοῦμε τίποτε. Ἦταν τό μόνον πού δέν θά ἀντέχαμε νά ὑποστοῦμε.

«Παιδί μου ἔλεγε συνεχῶς. Κάπου πρέπει νά σ' ἀφήσω, νά σέ ἐνώσω μέ κάποια, ἀλλά ποιά;

Ἦ τάδε (ἔλεγε κάποιο ὄνομα) ὄχι. Ἦ ἄλλη οὔτε.

Βάδιζε πάνω κάτω καί σκεπτόταν ἐπιμόνως.

Ἐγώ νόμιζα ὅτι ἤθελε νά μοῦ συστήσει κάποια γιά νά μιλῶ μαζί της, γιατί πάντα μόνον μέ ἐκεῖνον μιλοῦσα. Ἦταν γιά μένα μητέρα καί πατέρας μαζί, δηλαδή «τά πάντα».

Τέλος βρῆκε δύο γυναῖκες. Κάποια Εὐαγγελία καί κάποια Μαρία.

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες τά πνευματικά του τέκνα ὁδήγησαν τόν Γέροντά μας στό Ἅγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στό ὄρος Κέρκης. Τό ἀνεβασμα εἶναι κάτι σάν αὐτό τοῦ Ὁρους Σινᾶ.

Δεξιά μας ανοίγεται τό τεράστιο φαράγγι γεμάτο πολύχρωμα άγριολούλουδα τής Άνοιξης και πολύχρωμα πουλιά πετοῦσαν γύρω μας τέτοια πού ποτέ δέν είχα ξαναδει. Του άρεσε πολύ. Ήταν όμως και τό τελευταίο μας ταξίδι. Εκείνες τίσ ημέρες μου προλέγει και τά μέλλοντα νά μου συμβοῦν.

Εβλεπε τίσ μεγάλες δοκιμασίες και έλεγε μέ πόνο·
«Παιδί μου καλύτερα νά φύγεις τώρα γιά τόν άλλο κόσμο. Μακάρι νά έπιστρέψω μόνος μου πίσω.»

Μου έδωσε όμως και ύποσχέσεις γιά ουράνιες χαρές.
«Ούκ άξια τά παθήματα του νῦν καιροῦ πρός τήν μέλλουσαν δόξαν άποδοθῆναι εις ήμās» έλεγε συνεχώς, χαμογελώντας.

Τά θεία λόγια του γράφτηκαν στήν ψυχή μου, καθώς και οι πρεσβεΐες του στόν Κύριό μας, μου δίνουν μέχρι σήμερα δύναμη και ουράνια χαρά.

ΤΟ ΦΡΙΧΤΟ ΚΑΙ Η ΑΡΤΥΡΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Επιστρέφουμε Άθήνα. Ή Εύαγγελία κάνει εύχέλαιο μέ τόν Γέροντα στό σπίτι της. Θεοῦ οικονομία τό εύχέλαιο εκείνο ήχογραφεΐται. Θά είναι και τό τελευταίο.

Και άλλο δέ θεϊκό σημείο έφάνη. Όταν ή ίδια έριξε νερό στό άλεύρι εκείνο γιά νά ζυμώσει πρόσφορο, αυτό έγινε αίμα.

Ο Πατέρας μου τηλεφωνεί και μέ παρακαλεί νά πάμε στό σπίτι της όπου θά είναι παρών κι εκείνος γιά νά μάς ένώσει όπως λέει.

Φθάνουμε μέ τό σύζυγό μου στό Γουδί και γνωριζόμαστε εκεί μέ τήν αδελφή Εύαγγελία.

Άμέσως τίσ επόμενες ημέρες ο Γέροντας επρόκειτο νά έλθει σπίτι μας νά ξεκουραστεί, καθώς αρχίζουν και οι ζέστες του Ιουνίου.

Καθυστέρησα και τό άνέβαλα λίγο γιά κάποιους λόγους,

πράγμα πού δέν θά συγχωρήσω ποτέ στόν έαυτό μου, καθώς Άναβολή = Μισή καταστροφή.

Τελικά ήταν τελειωτική καταστροφή.

Τελευταία φορά πού μίλησα μαζί του ήταν τό πρωί και τό βράδυ τής Άγ. Πεντηκοστής του έτους 2002.

Τίσ επόμενες δύο ημέρες μέ ρωτοῦσαν συγγενείς αν έχω νέα του.

Τά έχω χαμένα. Του είχα ζητήσει νά μήν πάει πουθενά μέχρις ότου εύκαιρήσουμε νά τόν πάρουμε σπίτι τίσ άμέσως επόμενες ημέρες και μου τό είχε ύποσχεθεί. Και όμως κάτι συνέβη ο Γέροντας κατέβηκε Άθήνα, χωρίς κανείς νά έχει νέα του.

Τήν Τετάρτη στό τηλέφωνο μου λένε τό φοβερότερο πράγμα πού θά μπορούσα νά άκούσω. Ο Γέροντας είναι νεκρός. Τόν βρήκαν λέει πεσμένο κατά γής στήν όδό Ζήνωνος τήν Δευτέρα 11 Ιουνίου (Πάτριον) ήμέρα του Άγίου Πνεύματος και του «Άξιον έστί» Στίς 3 ή ώρα μεσημέρι.

Περίεργο, γιατί τέτοιες ώρες δέν κυκλοφοροῦσε μέ τίσ ζέστες. Ήλθε τό 166, πήγαν Πολυκλινική και διεγνωσαν άνακοπή. Του έκαναν «λέει» νεκροψία και κατόπιν τόν πήγαν στό Νεκροταφείο τών Άγ. Αναργύρων στό ψυγείο. Έχοντας πάντα στήν τσάντα του τήν άτζέντα μέ όλα τά τηλέφωνα γνωστών δέν τηλεφώνησαν παρά **κατόπιν έορτής. «Κάντε μας μήνυση»** ήταν ή άπάντηση του άστυνομικού σέ κάποιον συγγενή.

Είχα τρελαθεί από τόν πόνο. Ήταν τό χειρότερο πού συνέβη στή ζωή μου. Ο Άγιος και Θαυματουργός μου Γέροντας, δέν υπήρχε πιά.

Έφυγε και ο τελευταίος Στύλος τής Όρθοδοξίας.

Εκείνην δέ τήν ήμέρα συνέπεσε νά έχουμε και όλική έκλειψιν τής Σελήνης όπως συνέβη και κατά τήν Σταύρωσιν του Κυρίου μας. Τίποτε δέν είναι τυχαϊόν.

Κύριός μας υπεδέχθη στὸν Θρόνο Του μέ τιμές καί σημεῖα ἕναν Γόνον ἄξιον τῆς Βροντῆς. Τὸν ἱερομάρτυρα Πατέρα Χριστόδουλο. Τὸν δικό μας Πατερούλη.

Τὴν κυρία Θεοδώρα τὴν συναντῶ τακτικά γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Γέροντά μας.

Τῆς μεγάλωσε πέντε ὀρφανά παιδιὰ ἀπὸ τότε πού ἦταν στὸ Μοναστήρι.

Ἡ ἴδια ἀρρώστησε μέ βαρὺ ἐγκεφαλικό καί εἰσήχθη στὸ Μαρκομιχελάκειο τὸ ἔτος 1981.

Ἦτο ἄφωνη μέ παράλυτο τὸ χέρι καί τὸ πόδι τῆς. Ὁ Ἅγιος Πατέρας κατόπιν τριημέρου νηστείας καί προσευχῆς τὴν ἐπισκέπτεται, τῆς πέρασε στὴν κλίνη τῆς εὐχή καί χτυπώντας ἐλαφρὰ στὸ μάγουλο τῆς δίνει τὸ χέρι του καί τῆς φωνάζει:

«Σήκω τεμπέλα, πήγαινε στὸ σπίτι σου.»

Ἐκείνη ἀμέσως σηκώνεται, περπατᾷ καί μιᾷ. Τὴν ἄλλη μέρα βγαίνει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο. Ὁ γιατρός τῆς ὀνόματι Ἀνδρέας (ἐπώνυμο δὲν θυμᾶμαι) βλέποντας τὸ ζωντανό θαῦμα (ἀκολουθοῦσε κι αὐτός τὸ Πάτριον), ἀναχωρεῖ γιὰ μοναχὸς στὸ Ἅγιο Ὄρος.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος 1982, ὁ Γέροντάς μας ἐθεράπευσε καί τὴν νύφη τῆς ἀπὸ ἀσθένεια τῶν ὀστέων (ἐλλειψὶς ἀσβεστίου λόγω ἐγκυμοσύνης).

Βάδιζε μέ πατερίτσες τίς ὁποῖες καί πέταξε μετὰ ἀπὸ ὀλονύκτια Θεία Λειτουργία πού ὁ ἴδιος ἐτέλεσε στὸ ἐκκλησάκι τῆς Παναγίας τῆς Χελιδονοῦς.

Τὰ Χριστούγεννα τοῦ ἔτους 2001 ἐπαναφέρει τὸν υἱὸ τῆς στὴν οἰκογένειά του, τὴν ὁποῖαν εἶχε ὀριστικῶς ὅπως ἔλεγε καί ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἐγκαταλείψει. (Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εὕρισκετο στὴν Ἀμερική), κατόπιν πάλι τριημέρου νηστείας καί προσευχῆς.

«Σὲ τρεῖς μῆνες θὰ εἶναι πίσω στὸ σπίτι του» εἶχε πει προορατικῶς. Ἔτσι ἀκριβῶς καί ἐγίνε.

Ἡ ἴδια ἢ κυρία Θεοδώρα ἐνῶ δὲν γνώριζε καθόλου γράμματα καί δὲν μποροῦσε καν νὰ διαβάσει, εἶχε πάει μόνον τρεῖς μῆνες σχολεῖο, θαυματουργικῶς μέ τὴν εὐχή τοῦ Ἁγίου

Γέροντός μας, κατόρθωσε νὰ διαβάσει τὴν Ἁγία Γραφή. Τῆς εἶχε βάλει σάν κανόνα νὰ διαβάσει μίαν παράγραφο κάθε ἡμέρα.

Ἔτσι κατόρθωσε νὰ διαβάσει τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ. Μέ τὴν ἴδια γυναῖκα εἶχαν ἀναχωρήσει τὸ ἔτος 1983 γιὰ τὴν «Βούρβουρα» τοποθεσία κοντὰ στὴν Ἁγ. Θεοδώρα Ἀρκαδίας. Ἐκεῖ ἔμειναν δύο μῆνες. Ὁ Ἅγιος Πατέρας μας εἶχε τοποθετήσει ταμπέλα «ΤΕΛΟΥΝΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΜΥΣΤΗΡΙΑ». Λειτουργοῦσε ἀκόμη ἔτσι καί μέσα στὴν Ἁγία Θεοδώρα. **Τελοῦσε καί θαυματουργοῦσε.** Ἡ ἀδελφὴ Θεοδώρα μοῦ ἀνέφερε ἀκόμη πολλὰ θαύματα πού ἐγίνοντο παλιὰ στὸ Μοναστήρι, καθὼς ἦτο πολὺ δυνατὸς στοὺς ἐξορκισμούς. Ὁ πονηρὸς τὸν ἔτρεμε.

Ἐνῶ, λοιπὸν, κάποτε διάβαζε ἐξορκισμούς γιὰ κάποιον, τὴν ἴδια ὥρα στὸ σπίτι τοῦ πάσχοντος, ἔσπασε τὸ βάζο μέ τὸ βύσσινο μόνον του μέσα στὸ ντουλάπι.

Ἄλλοτε πάλι μετέτρεψε τὸ νερὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς σὲ γάλα σὲ κάποιο πνευματικὸ τοῦ παιδί.

Καί τὰ θαύματα μετὰ τὴν Ἁγία του Κοίμησις συνεχίζονται.

Κάποια ἡμέρα πηγαίνοντας στὸν τάφο του, συναντῶ μίαν κυρία τὸ ὄνομά τῆς Μαρία, νὰ ἀνάβει τὸ κανδήλι.

• Τὸν γνωρίζετε; τὴν ρωτῶ.

• Εἶμαι ἐδῶ ἀπὸ θαῦμα μοῦ λέει. Εἶχα χάσει γιὰ πολὺ καιρὸ τὸν Γέροντα, δὲν τὸν ἔβλεπα πιά στίς συγκεντρώσεις νὰ μοιράζει κασέτες. Πήγαινα ἐκεῖ μόνον γι' αὐτόν.

Στεκόμουν πάντα δίπλα του χαϊδεύοντάς τον στὴν πλάτη καί τὸν ρωτοῦσα διάφορα γιὰ τὴν κατάστασι γιὰ νὰ βεβαιώσω τίς ἀπόψεις μου καί ἐκεῖνος μοῦ ἀπαντοῦσε.

Ἔπαψα ὁμως νὰ τὸν βλέπω καί ἀναρωτιόμουν τί ἐγίνε. Κατόπιν λοιπὸν ἐπιμόνου προσευχῆς καί καθὼς ἦλθα στὸν σύζυγό μου στὸ νεκροταφεῖο (ἦταν χήρα) φεύγει τὸ ἐγγονάκι μου καί πάει τρέχοντας μπροστὰ στὸν τάφο του καί μοῦ λέει «Κοίτα γιὰγιά!» Καί τὸν βλέπω στὴν φωτογραφία ἐκπληκτῆ.

Ζητοῦσα ἐπίσης στὴν προσευχὴ νὰ μοῦ δείξει καί κάποιο πνευματικὸ τοῦ παιδί, καθὼς καί ἄλλες κασέτες (εἶχα μόνον

μία).
Νά, λοιπόν! Τόν βρήκα καί ἐσένα μαζί.
Προστέθηκε, λοιπόν, καί δεύτερη ἀδελφή ἀπό τόν Οὐρανό.
Ἡ κυρία αὐτή ἐνῶ ἦτο μέ τό Νέο ἡμερολόγιο ἀκολούθησε
τό Γνήσιο Ὁρθόδοξο ὅπως καί ὅλη ἡ οἰκογένειά της.
Ἀκολούθησαν δέ ὅλοι καί τόν Λόγο του, ἀκούγοντας καθη-
μερινῶς κασέτες του.

Καλοκαίρι τοῦ 2003

Εἴμαστε στή Σάμο καί πηγαίνουμε στό χωριό Κοντακέϊκα.
Εἶναι παραμονή τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης
(Πάτριον 25 Ἰουλίου). Ἐδῶ θά συναντήσουμε τά πνευματικά
τέκνα τοῦ Γέροντός μας καί θά διαβάσουμε τόν ἐσπερινό
στό ἐκκλησάκι.

Κρατῶ μία μεγάλη φωτογραφία τοῦ Γέροντός μας σέ κορ-
νίζα μεγάλη γιά νά τήν κρεμάσουμε σάν γλυκειά ἀνάμνηση
ἀπό τίς Θεῖες Λειτουργίες πού τελοῦσε ἐκεῖ. Ὁ σύζυγός
μου περιμένει μέ σφυράκι καί καρφί στό χέρι του.

Τότε τόν σταματοῦν λέγοντας πῶς δέν γνωρίζουν ἀκόμη
ἂν ἐπιτρέπεται, ἂν εἶναι Ἅγιος Εἶμαι πολύ πικραμένη
καί τούς λέγω διάφορα γιά τήν Ἁγιότητά του, ἀλλά καί
μόνον πού ἦτο πνευματικός μας Πατέρας τό ἐδικαιούτο.
Τότε μοῦ ἀπαντοῦν θά κάνουν πρῶτα προσευχή καί θά
πάρουν ἀπάντηση.

Δέν προλαβαίνουν ὅμως καί ὦ τοῦ θαύματος, μία ἀδελφή
φωνάζει: **«Ἡ φωτογραφία μάτωσε!!!»**

Καί νά, ἡ ἴδια ἡ φωτογραφία πού ἦτο τοποθετημένη χωρίς
κορνίζα πάνω στό τζάκι σχηματίζει **κόκκινο ἀνεξίτηλο
σημάδι αἵματος**, πάνω στή λευκή του γενειάδα.

Ἄμέσως ὁ Μοναχός φωνάζει: **«Εἶναι Ἱερομάρτυς!»**

Καί παίρνοντας τήν μεγάλη φωτογραφία ἀπό τήν ἀγκαλιά
μου, τήν τοποθετεῖ στό Ἱερό καί ἀκολούθως γίνεται ὁ ἐσπε-
ρινός μέ ψάλτη καί πάλι τόν κύριο Ἀγησίλαο, ὁ ὁποῖος
παραδόξως εἶχε παρευρεθεῖ καί στήν κηδεῖα του, ἔτυχε νά
βρίσκεται Ἀθήνα ἐκεῖνες τίς ἡμέρες.

Μοιράζουμε στό τέλος πρόσφορο ζυμωμένο μέ τόν

Ἁγιασμό του, πού **σάν εὐλογία μου εἶχε ἀφήσει εὐχή νά
φτιάχνω.**

Εἶχαμε ὅλοι μας ἕναν μεγάλο Ἅγιο Προστάτη. Καί δέν μᾶς
ἐγκαταλείπει ποτέ.

Ἔρχεται τακτικά στά ὄνειρά μας, μᾶς βοηθᾶ στίς ἀνάγκες
μας, μᾶς στηρίζει καί μᾶς συμπαρίσταται στούς μεγάλους
πειρασμούς.

Τόν Μάρτιο τοῦ 2005 μᾶς εἰδοποιεῖ γιά τήν ἀναχώρησή μας
ἀπ' αὐτόν τόν κόσμο.

«Δέν εἶναι νά μένει ἄνθρωπος ἐδῶ κάτω» λέει μέ ἀγανά-
κτηση. Ἐτοιμασθεῖτε γιά μετακόμιση.

Τό ἐπόμενο ἔτος παίρνει πρῶτα τόν σύζυγό μου Παραμονή
τῶν Εἰσοδίων τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἀφοῦ τρεῖς ἡμέρες
πρὶν εἶδε ὁ ἴδιος ὄνειρο ὅτι ἔστησε τόν μεγάλο καί βαρύ
σταυρό του, βοηθούμενος ἀπό τόν Σωτῆρα μας μέσα στό
Ἱερό.

Καί σέ μένα δίνει τή δύναμη νά συνεχίσω τόν δύσκολο
δρόμο τῆς στερήσεως τῶν πάντων, ὅπως πάντα μοῦ ἔλεγε.

**«Ὅ,τι στερηθεῖς, παιδί μου ἐδῶ γιά τήν ἀγάπη τοῦ
Χριστοῦ, θά στά πληρώσει ὁ Θεός στούς Οὐρανοῦς.»**

Λιμὴν γένοιτο, Ἅγιε Γέροντά μου.

Μοῦ ἔδωσε δέ καί τήν δύναμη νά γράψω αὐτά τά ἀπείρως
ἐλάχιστα ἐμπρός στό Μεγαλεῖο του, σάν ἕνα μικρό πετρα-
δάκι στόν μεγάλο Πύργο αὐτό τῆς Ὁρθοδοξίας καί
Ὁρθοπραξίας.

Ἡ Μαρτυρική Ἐκκλησία τῆς **«Ἐν Χριστῷ Ἀποτειχίσεως»**, ὁ
ἴδιος ὁ Κύριος στόν ἀγαπημένο αὐτό Ἐκλεκτό Του Δοῦλο,
αφιερώνει **Ἕμνους καί Μεγαλυνάρια**, πού ἕνας κατόπιν
τοῦ ἄλλου ἐναποτίθενται γραμμένοι σέ πλάκες μαρμαρινες
πάνω στόν Ἅγιο Τάφο του, σάν ἕνα ἐλάχιστο δείγμα τιμῆς
καί εὐγνωμοσύνης στήν ἄφατη θεϊκή Ἀγάπη του.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΣ ΠΟΥ ΕΓΡΑΦΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ

Εἰς τὴν αἰωνία μνήμη Πατρός Χριστοδούλου

Πάτερ Χριστόδουλε
πιστέ, ἐβάδιζες ὡραῖα
τό ράσο δέν ἐλέρωσες
ποτέ τοῦ ἱερέα.

Ἀγωνιστής ἀληθινός
γιά τὴν ὀρθοδοξία
ἕνας παπᾶς ἐγνώρισε
Θεότητος ἀξία...

Ἐργάτης τοῦ ἀληθινός
καὶ δούλος τοῦ Κυρίου
ἐζοῦσες διά τόν Χριστό
ὄχι τοῦ ἐμπορίου...

Ἀγνότατος καὶ ταπεινός
φτωχός ἐπερπατοῦσες
καὶ μέ τό λόγο τοῦ Θεοῦ
στά ὕψη ἐπετοῦσες...

..Τὴν δόξα τὴν ἐπίγεια
ἐσύ περιφρονοῦσες
μέ πίστη τὴν ἀληθινή
τά ἄνω ἐφρονοῦσες...

Μέσα στό δρόμο γύριζες
λόγο Θεοῦ κερνοῦσες
καταστροφή ἐπρόβλεπες
γι' αὐτό καὶ ἐπονοῦσες...

Ἀπό μικρός ἐβάδιζες
μέ τὴ δικαιοσύνη
καὶ εἰς τό χέρι τοῦ Θεοῦ
εἶχες ἐμπιστοσύνη...

Ἡ τολμηρή ἢ πίστη σου
δέν γνώρισε δειλία
στόν κόσμο ἐφάνέρωσες
Θεοῦ τὴν βασιλεία...

«**ΑΥΤΟ ΘΑ ΓΙΝΗΣ ΑΝΘΡΩΠΕ
ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΣΥ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ
ΘΕΟΣ**

**ΑΝ ΤΟΝ ΘΕΟ ΑΓΑΠΑΣ
ΚΑΙ ΓΗ**

ΑΝ ΤΗ ΓΗ ΛΑΤΡΕΥΕΙΣ»

ΠΑΤΕΡΑΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ὡς ἱερέας ἄριστος
σέ ὄλα σου, ἐντάξει
μέ τούς ἀγίους ὁ Θεός
θέ νά σέ κατατάξει...

Ἐνα μονάχα ἤθελες
εἰς τόν Θεό ν' ἀρέσεις
γι' αὐτό μέ ἀγῶνα ἔτρεχες
να λές γιά τίς αἰρέσεις...

Τό αἷμα τοῦ Κυρίου μας
πιστῶς ἐκοινωνοῦσες
μόνο μέ λόγο τοῦ Θεοῦ
τίς ὥρες ἐπερνοῦσες...

Τόν Κύριο ἀγάπησες
δέν τοῦ ἔδωσες αἰτία
στόν ἀρχηγό τοῦ σύμπαντος
πού ἔχει τά πρωτεῖα...

Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ
πάντοτε σέ κοιτοῦσε
καί ἦτανε στό πλάϊ σου
καί δέν σέ παρατοῦσε...

Πάντα τό θέλημα Θεοῦ
ἐσύ ἐνοσταλοῦσες
φλόγα πυρός γινόσουνα
ὄταν ἐλειτουργοῦσες...

Ὅσοι λυποῦνε τόν Χριστό
προδότες τούς καλοῦσες
καί στό Θεό μέ δάκρυα
γι' αὐτούς παρακαλοῦσες...

Ὀλόψυχος ἐθέλησες
Χριστό ν' ἀκολουθήσεις
καί πίσω του ἐβάδιζες
στέρα νά καθίσεις...

Ὁ Βίος σου ὑπέροχος
ὡς φωτεινό ἀστέρι
καί εἶσαι τό παράδειγμα
πετᾶς σάν περιστέρι...

Καί μέ τή χάρη του Θεοῦ
χωρίς τήν κολακεία
κατόρθωσες τήν σάρκα σου
Θεοῦ τήν κατοικία...

Μέ δόξα τῆς Θεότητος
ὁ Κύριος πληρώνει
τόν δούλο του τόν ἄξιο
χαίρει καί καμαρώνει...

Ἐχάρηκε ὁ Κύριος
ἄξιο κληρονόμο
γιατί ἐζοῦσες γνήσιος
τό Θεϊκό Του Νόμο...

Ἀλήθεια ἐφάνερωνε
τό ἰδικό σου στόμα
καί πόσα θά μαθαίναμε
ἂν σέ εἶχαμε ἀκόμα...

Κανένα δέν ἐξύπνησες
ἀπ' τό μεγάλο κρίμα
ἀντί Χριστοῦ ἐβάλανε
πολύ ψηλά τό χρῆμα...

Δοῦλος Χριστοῦ ἐγίνηκες
νά τόν ὑπηρετήσεις
μι' ἀγῶνα ἐκατόρθωσες
μέ χάρη νά πλουτίσεις...

Τόν Βασιλέα οὐρανοῦ
πιστά ἐκοινωνοῦσες
ἡ καθαρῆ σου ἡ καρδιά
τά ἄνω ἐφρονοῦσες...

Ἡ μνήμη σου αἰώνια
παντοτεινά θά μένει
καί ἡ ἀθάνατη ψυχή
εἶναι ἀγιασμένη...

Λατρεία εἶχες στό Χριστό
γινόσουνα θυσία
φώναζες νά κρατήσουνε
ψηλά τήν ἐκκλησία...

Μέσα στήν Βασιλεία Του
χαίρεται ἡ ψυχή σου
καί ἔχομε παρηγοριά
Πατέρα, τήν εὐχή σου...

Κι ἄλλα πολλά θά ἤθελα
νά ἔγραφα ἀκόμη
πνευματικό σου ἄτομο
Εὐαγγελία Κόμη...

Η ΑΝΑΚΟΙΝΙΣΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΛΕΙΨΑΝΩΝ

Στις 22 Ιουνίου συμπληρώνονται τρία έτη ταφής. Μας ανακοινώνουν από την διοίκηση του 3ου Νεκροταφείου ότι πρέπει όπωσδήποτε να γίνει η έκταφή.

Κατόπιν δέ πολλών περισπασμών και αναβολών ορίζεται επτέλους η ήμερομηνία που θα είναι Θεοῦ Χάριτι εις τις 30 Ιουνίου 2005 (Πάτριον) ήμερα του έορτασμού των δώδεκα Αγίων Αποστόλων. Μέγα Θεϊκόν σημείον τό όποϊον δηλεῖ φανερά τήν χάριν και τήν μεγάλη τιμή που έδόθη παρά Κυρίω στόν Γέροντά μας. **Ίσαπόστολος.** Ένας από τούς δώδεκα και τούς έβδομήκοντα.

Άρκετά πνευματικά του τέκνα συγκεντρώνονται εκεί, όχι πολλά, είναι βλέπεις περίοδος καλοκαιρινών διακοπών.

Οί περισσότεροι απουσιάζουν, αλλά έμεῖς οί παρευρισκόμε-οι περιμένουμε έναγωνίως και μέ δάκρυα στά μάτια γιατί γνωρίζουμε ότι ό Κύριος θα θαυματουργήση και πάλι δοξάζοντας τόν Άγιο γνήσιο δοῦλο του.

Ή Μαρία μου αναφέρει μέ χαρά: «Ξημερώνοντας είδα όνειρο ότι ό τάφος του Γέροντός μας ήτο άνοικτός και από εκεί έβγαινε μία πύρινη φλόγα που έφθανε έως τόν Ούρανό. Ό Πατέρας μοίραζε πρόσφορο στόν κόσμο.

«Και Ποιών τούς Λειτουργούς Αυτού Πυρός φλόγα.» Ήτο ένας **Διάπυρος προς Θεόν Ευχέτης ό Άγιος Πατέρας μας.** Και πράγματι. Ό υπεύθυνος προχωρεί στην έκταφή. Τά Άγια Λείψανα συλλέγονται καθαρά και κέρινα. Τό σκουφάκι τοποθετημένο σφιχτά στό μισό του κέρινο κρανίο.

Και ω του θαύματος. Τά ράσα του, τό Πετραχήλι, τό Μοναχικόν σχήμα του συλλέγονται άθικτα αλλά καταματωμένα και μάλιστα υγρά μέ φρέσκο αίμα επάνω σ' αυτά.

Τά δέ όλόλευκα γένεια και μαλλιά ήταν πλέον **ξανθοκόκκινα όπως ήτο στην νεότητά του.**

Κάποιος Πατέρας που ήλθε να τόν ψάλλει μου είπε να τά πλύνω στη θάλασσα και κατόπιν στο σπίτι σε μέρος άπάτη-

το μέ γλυκό νερό.

Ίσως ήταν λάθος γιατί καθώς τά κράτησα στην άγκαλιά μου μοσχομύριζαν **τριαντάφυλλο λιβάνι.** Πηγαίνουμε στην παραλία του Φαλήρου τρεις γυναίκες. Έγώ, η Μαρία και κάποια άλλη αδελφή όνομαζόμενη και αυτή Μαρία.

Άρχίζουμε να πλένουμε και να στίβουμε.

Ή θάλασσα κοκκίνισε. Κοιτούσαμε έκπληκτες. Έπρόκειτο για μέγα θαῦμα.

Ό Κύριος και πάλι αποκαλύπτει τόν μαρτυρικό του θάνατο τόν όποϊο και εκείνος προφητικώς προλέγει σε κάθε του κασέτα.

Έπιστρέφω στό σπίτι και τά στεγνώνω.

Άργότερα βοηθούμενη από τόν σύζυγό μου τά πλένουμε όπως μας είπαν στόν κήπο μέ νερό της βρύσης. Έκπληκτη βλέπω πάλι τό νερό κατακόκκινο να τρέχει και να **μυρίζει φρέσκο αυτή τή φορά, όπως στα σφαγεία.**

Έκλαιγα συνεχώς, εκείνος έβλεπε και τά 'χε χαμένα.

Εχοντας δέ πονοκεφάλους από κάποιο έλαφρύ έγκεφαλικό που πέρασα πριν ένα χρόνο από τήν θλίψη μου για τόν άδικο χαμό του Άγίου Γέροντός μου, παίρνω από τό νερό αυτό και βρέχω τό κεφάλι μου.

Συνήλθα άμέσως από τίς ένοχλήσεις και σταμάτησα και τό χάπι που επαιρνα και που δέν προσέφερε τίποτα.

Στό μεταξύ κάποιες που πήραν τεμάχιο πετραχείλι κατά τήν έκταφή μου τηλεφώνησαν ότι **μοσχοβολούσε τριαντάφυλλο (Ρόδα του Παραδείσου).**

Αυτό τό ίδιο άρωμα μας ακολουθει πολλές φορές όπου και άν βρισκόμαστε.

Είναι δείγμα της ζωντανής παρουσίας του Άγίου μας Πατέρα. Της μεγάλης του Προστασίας.

Θαυμαστά τά έργα Σου Κύριε!

Ό Μέγας Ίσαπόστολος Άγωνιστής Θεῖος Ίερομάρτυς και Παρθενομάρτυς Χριστόδουλος παρίσταται στόν Θρόνο του Κυρίου μας εύρισκόμενος στόν ώραιότερο και τρομερότερο Παράδεισο (Κατά τόν Άπόστολο Παῦλο ό όποϊος έξεναγήθη από τόν Χριστόν διά της άρπαγής του εις τόν

Ἐγράφη

*Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως, ἀγάπης
καί πόνου ψυχῆς.*

Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον

*τοῦ πολυαγαπημένου μου συζύγου καί πνευματικοῦ
ἀδελφοῦ*

*Δῶρον Κυρίου, φύλακα Ἄγγελον
τῆς 33 ἐτῶν ζωῆς μας*

Εἰς Ἄφεσιν ἀμαρτιῶν

καί Ζωὴν αἰώνιον τοῦ Οἴκου μου

Ὑπὲρ πάντων τῶν ἀδικούντων ἡμᾶς.

**ΥΠΕΡ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ
των κεκοιμημένων γονέων, πάππων,
συγγενῶν καί φίλων ἡμῶν.**

*Ἡ ἱερά ἐν Χριστῷ Ἀποτείχισις
τοῦ Ἁγίου Πατρός Χριστοδούλου*

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ

πρὸς Σωτηρίαν ψυχῶν καί μνημόσυνον Κεκοιμημένων.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΩΡΕΑΝ

οὐρανόν). Ἐκεῖνον τῶν Ὀγδοητῶν Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν τῆς Πίστεως πού θά παλέψουν, θά ἀντισταθοῦν, θά ἀρνηθοῦν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί δέν θά σφραγισθοῦν, χωρίς νά ἔχουν κανένα ὁδηγό ἀλλά μόνοι τους.

Διότι ὅλοι εἶχατε κάποιο ὁδηγό καί Πατέρα νά σᾶς κατευθύνει σέ ὅλες τίς ἐποχές. Ἐνῶ αὐτή τὴν ἐποχή (Χρόνοι τῆς μεγάλης Ἀποστασίας) δέν θά ὑπάρχει κανείς νά καθοδηγή.

Οἱ δέ Ἐπίσκοποι ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, θά σέβωνται πρόσωπα δυνατῶν, κρίνοντες κρίσεις ἀνάλογα μέ τά δῶρα ὅπου θά δίνουν εἰς αὐτούς, μή ὑπερασπίζοντες πτωχοῦς ἐν κρίματι, θλίβοντες χῆρας, ὀρφανούς καταπονοῦντες.

Θά ἔλθῃ δέ καί εἰς τόν λαόν ἀπιστία, μῖσος, ἔχθρα, ζῆλος, φιλονικία, κλοπαί, μέθαι.

Καί εἶπεν ἀδελφός· **τί θά κάνει λοιπόν κανείς ἐν τοῖς καιροῖς καί χρόνοις ἐκεῖνοις;**

Καί εἶπεν Γέρων· **ἐν τοῖς τοιαύταις ἡμέραις ὁ σώζων σώζει τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καί Μέγας κληθήσεται ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν. (Παλαδίου)**

Ἡ μαρτυρική αὐτὴ Ἐκκλησία τῆς στερήσεως τῶν πάντων, ἡ Νύμφη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνη.

Ἔχει Μέγα Προστάτη καί Ὁδηγό τόν Ἅγιο Πατέρα μας Θεῖον Ἱερομάρτυρα καί Στυλὸν τῆς Ὁρθοδοξίας Χριστόδουλο, ὁ ὁποῖος πρεσβεύει ἱστάμενος εἰς τόν Θρόνον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ «ὦ ἡ δόξα καί τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν»

Τὴν παραμονή τῆς μεγάλης πυρκαγιᾶς τοῦ Αὐγούστου τοῦ 2007 πού κατέκαυσεν σχεδόν ὅλη τὴ χώρα καί ἐθρηνήσαμε 65 νεκρούς - ἡ μεγαλύτερη καταστροφή μετὰ τόν Β΄ παγκόσμιο Πόλεμο - ὁ Ἅγιος μᾶς ἔδειξε Μέγα Σημεῖον. Τό πινέλο μέ τό ὁποῖον ἀλείφονται τά πρόσφορα μέ νερό, μέσα σέ πιάτο πού εἶχε τοποθετηθεῖ σχημάτισε γουρνα αἵματος.

Τό χειρόγραφον καθὼς καί οἱ φωτογραφίες ἀναδύουν τό γνωστό ἄρωμα ρόδου τῆς ἐκταφῆς του.

Ο Γέροντας στήν Πάτμο

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει: «**Τό μή κρίνετε, ίνα μή κριθήτε, περί βίου ἐστίν, οὐ περί πίστεως.**»

Ο Μέγας Βασίλειος λέγει: «**Τό νά ἐφησυχάζη κανείς, ὅταν τό κινδυνευόμενον εἶναι ἡ Πίστις, τοῦτο εἶναι ἴδιον τῆς ἀρνήσεως, τό δέ νά ἐλέγχη εἶναι ὁμολογία εἰλικρινῆς.**»

Ο Άγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει: «**Ἐντολή γάρ Κυρίου μή σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης πίστεως. Ὡστε, ὅτε περί πίστεως ὁ λόγος ἐστιν εἰπεῖν, ἐγώ τίς εἰμί; Ἱερέυς, ἀρχων, στρατιώτης, γεωργός, πένης; Οὐά οἱ λίθοι κεκράξουσι καί σύ σιωπηλός καί ἄφροντίς;**»

Ο Μέγας Βασίλειος λέγει: «**τῆς σιωπῆς τό κρίμα φοβερόν ἐστί.**» «**Ὁ μή λέγων τήν Θεῖαν ἀλήθειαν προσθέτει ὁ Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος «ὕπεύθυνος ἐστί τοῦ αἵματος τουτέστι τῆς σφαγῆς τῶν ψυχῶν τῶν πλανωμένων .»**